

KOMMUNISTISK POLITIK

8. marts
*Kvindernes internationale
kampdag*

*Demonstration mod Bush
i unionshovedstad Bruxelles*

*I NVESTÉR I LIV
OG OMSORG*

Nr. 5
9. årg.
2005

**4. marts -
17. marts**
Støttepris 12 kr.

TEMA: UNIONSFORFATNING - NEJ!

- Feltherre i ny krig s. 2 ● Bush og Europa s. 3 ● 25 lande - én regering - intet folk s. 4 ●
- Unionsforfatningen - en anmeldelse s. 5 ● Løft modstanden fra gulvet s. 7 ●
- Minus-OK for offentligt ansatte s. 8 ● Klimæændringer s. 10 ● Salutten s. 11 ●
- De ved hvad de gør s. 12 ● Clark og retfærdigheden s. 14 ●
- Palæstinenserne i musefælde s. 16 ● Løslad Sandra Bakutz s. 19 ● Valgtaktik s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Nye mål s. 24

Feltherre i ny krig

Feltherre Fogh føler fast grund under fødderne i Irak: Som en anden George W. Bush har han udlagt folketingsvalget som et mandat til krig. At han under valgkampen luftede ideer om at trække de danske tropper i i civilt tøj og 'humanitære' opgaver, er glemt. Støtten til de danske soldater er urokkelig – de skal blive til den bitre ende.

Har de danske soldater undgået større tab i Irak indtil videre, så er feltherrens generaler til gengæld ramt. Først kom det frem (men ikke under valgkampen) at forbrugerminister Lene Espersen (K) mest var en forbrugsminister: Et privat overforbrug fik hendes og mandens økonomi til at balancere på konkursrytteriets rand. Det holdt den sødt smilende minister ikke til. Hun måtte gå af. Derpå viste det sig, at Foghs sødt smilende unge partifælle Ulla Tørnæs, som er udviklingsminister, mest er til selvudvikling. I al fald er hendes mand det: en driftig storbonde, som har opkøbt adskillige forladte landbrug, og driver dem i stor stil med rigelige tilskud af EU-midler. På egnen kaldes de 'Hr. og Fru Tørnæs' – det er helt som i gamle dage.

Hr. Tørnæs' seneste udviklingsprojekt består i ansættelse af ulovlig østeuropæisk arbejdskraft. Lige præcist det, som Fogh-regeringen før optagelsen af de 10 østeuropæiske lande i EU sagde, der ikke var nogen risiko for. I skrivende stund sidder Ulla Tørnæs fortsat på udviklingsposten.

Disse to seneste skandaler følger sig til en hel stribe med ministre og toppolitikere fra regeringspartierne, som udnytter både deres poster og lovgivningens muligheder til det yderste – og ofte overtræder den – til egen vinding. Nogle gange tvinges de ud, oftere får de lov til at blive.

Det burde være ved at gå op for folk, at det ikke er isolerede enkelttilfælde, men en fast bestanddel af borgerlige politik og fast (bi)beskæftigelse for borgerlige politikere på alle niveauer.

Feltherre Fogh lader sig ikke bringe ud af kurs: Som en anden George W. Bush holder han fast i, hvad han har planlagt – uanset hvad han fortæller vælgerne under valgkampen. Han er en snedig taktiker, som ved, at starten på et nyt felttog vil bringe ham i offensiven. At den normale parlamentariske hovedmodstander stadig ligger hårdt såret på valen

KOMMUNISTISK POLITIK

Til læserne

Ved en beklagelig fejl blev lederen til KP4, 2005 'Foghs dagsorden' samt 'Åbent brev til venstrekræfterne' fra APK ikke bragt i bladet, der i stedet genoptrykte s. 2 og s. 3 fra KP3, 2004. Derfor vedlægges de to forsvundne artikler som et løsark i dette nummer.

efter folketingsvalget, og må spille rollen som lam medsoldat i kampen om unionsforfatningen, gør det kun bedre for Fogh. Det samme gælder den nye medkæmper for unionen i skikkelse af SF: Formandsvalgene i de to partier gør ikke parlamentariske benspænd for statsminister Fogh sandsynlige i hele perioden frem til den 27. september.

Fogh vil være den første borgerlige statsminister, som vinder en vigtig EU-folkeafstemning. Og afstemningen om unionsforfatningen er nok den vigtigste siden afstemningen om dansk medlemskab af EEC/EF 2. oktober 1972. Det drejer sig om ja eller nej til at være med i den fuldt udbyggede Union, superstaten og supermagten EU. Det drejer sig om ja eller nej til monopolernes nyliberale projekt, som godsejere og direktører skovler ind på – med og uden snyd – og som får almindelige mennesker til at arbejde mere for færre penge i et Danmark og en Union, hvor den sociale 'velfærd' stadig forringes.

Fogh har (selvfølgelig) valgt et taktisk godt tidspunkt for Ja-siden til at udskrive folkeafstemningen. Med en samlet Ja-front, SFs omfavelse af unionsprojektet, masser af penge og næsten total mediekontrol bliver det svært for EU-modstanden. Men det var også svært i 1992, da danskerne sagde Nej til Maastricht, og i 2000, da vi sagde Nej til euro'en.

Feltherre Fogh har fra starten det store skyts fremme: Et Nej vil betyde Danmarks udtræden af EU – eller et EU i to hastigheder. Hvad han ikke fortæller er, at dette EU allerede planlægges (af bl.a. Frankrig og Tyskland) – men mest i forhold til afstemningen i UK, hvor chancen for et Nej anses for at være størst.

Store eller små kanoner: Unionsmodstanden må mobilisere alt krudtet, hvis det skal blive et Nej.

Redaktionen 1. marts 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 11. marts 2005

Bush og Europa

Der var ikke begejstrede folkeskarer på gaden for at vinke til George W. Bush, da han kom til Bruxelles på sin store europæiske diplomattournée, der skulle skabe indtryk af et nyt og forbedret forhold mellem USA og EU - og af en fortsat 'dialog' mellem USA og Putins Rusland.

Faktisk var der ikke nogen. Store dele af den belgiske hovedstad og den faktiske unionshovedstad var afspærret - og der var ingen adgang for almindelige mennesker. Demonstranter blev holdt på kilometers afstand.

I Tyskland vovede man ikke at henvise besøget til Berlin af frygt for gigantiske demonstrationer. Mødet med kansler Schröder fandt sted i provinsbyen Mainz.. Igen var sceneriet det samme: Nærmest undtagelsestilstand. De mange demonstranter langt væk.

Et enormt sikkerhedsopbud ledsagede Bush, som bevægede sig rundt i en specialsikret bil, fløjet ind fra USA. Hvor han end kom frem, blev almindelige borgeres bevægelsesfrihed beskåret. Bush bevægede sig omkring i Europa i en særlig udgave af Bagdads 'Grønne zone'.

Udover politikere og sikkerhedsfolk var de eneste 'masser', Bush mødte, en flok specielt udvalgte Mainz-borgere - og udkommanderede soldater på en amerikansk base i Wiesbaden.

Det fremgik ikke af de officielle TV-reportager: Bush er den mest hadede mand i Europa. Og hans besøg var en parade i Potemkin-kulisser, som det træffende er blevet sagt.

Besøget tjente rene propagandaformål: Det betød mindre, om der blev truffet nogle nye politiske aftaler end at få *skabt indtryk* af, at forholdet mellem Frankrig, Tyskland osv. og USA var blevet bedre. Det betød mere at Bush *så ud til* at 'ville lytte til sine allierede', har 'forladt sin egenrådighed', har *'lagt en ny kurs'* i sin anden præsidentperiode. Det er alt sammen imagepleje, til mediebrug.

Bush er den samme, hans aggressive imperialisme og krigsmageri er uforandret. Han er verdensbeherske-

ren, med guddommelig ret. Selvom han søgte at formulere sig usædvanlig diplomatisk, var hans budskab fuld af imperiale diktater:

"Det europæiske projekt er vigtigt for vort land. Vi ønsker at det lykkes. Og for at Europa skal være en stærk og livskraftig partner, må Tyskland også være stærkt og livskraftigt ... Syrien skal ikke bare trække sine tropper, men også sine efterretningstjenester tilbage fra Libanon ... Iran må ikke besidde et eneste atomvåben ... I dag er en ny generation (af slovakere og andre østeuropæere) vokset op, som aldrig har oplevet undertrykkelse. Det

er vigtigt at lære dem erfaringerne fra den periode. De skal lære, at frihed er værdifuld og ikke kan tages for givet; at det onde er virkeligt, og må konfronteres lige på..."

Enten er I med os - eller også er I imod os - sagt i diplomatsprog. Utilslørede trusler mod andre lande, diktater og fundamentalistisk religiøst ideologisk præk. Bush er den samme - og hans kabinet er endnu mere krigerisk og reaktionært end før. Det viser hele striben af udnævnelser og omrokeringer i toppen af det amerikanske bureaukrati.

Han fik ikke reelt ændret på noget som helst. Hans krav om at EU-landene skal bære en større del af 'ansvaret' og 'økonomien' for den ulovlige

besættelse af Irak, førte ikke til andet end symbolske kontingenter.

Bush har tværtimod været en anspore for en mere tvivlsom samling omkring Den europæiske Union, en forenende effekt i EU. Det franske blad *Liberation* beskriver dette fænomen fra de sidste par år (starten på Irak-krigen) således:

"Frankrig, Tyskland og Belgien stod fast imod ham, og mirakuløst udviklede der sig en massiv genstridig europæisk offentlig opinion. Hvad Det europæiske Råd regeringschefer aldrig havde været i stand til, lykkedes for George W. Bush: borgerne i hele det kontinentale Europa og også en stor part af briterne, uanset om deres regeringer var til højre eller venstre, uanset om deres statsministre havde lagt sig i kølvandet på USA eller havde nægtet at gøre det - alle disse borgere afviste simpelthen klart et sådant valg og de amerikanske metoder. George W. Bush var jordemor for en europæisk offentlig meningsfødsel."

Der er en del sandhed i dette. De almindelige europæere - og ikke mindst fra de gamle krigs- og kolonistormagter - tog afstand fra en ny kolonikrig, som de kendte så godt på stanken. Det tvang nogle regeringsledere til at 'stå fast'. I Spanien væltede det en Bush-støtte og satte modstander af Schröders genvalg. Og det er rigtigt, at det hos nogle har skabt nogle - urealistiske - forhåbninger til EU og forestillinger om, at det er en positiv og progressiv faktor i verden.

Bush er taget hjem med endnu en mediesejr. Krigen i Mellemøsten kan brede sig. I Libanon myrdede Mossad den populære tidligere statsminister. En velforberedt protestbevægelse mod Syrien kom til syne - og Syrien blev sat under pres. Bush's diktat bliver til lov, baseret på overvældende militærmagt. Og europæerne - ikke monopolernes statsoverhoveder - må forholde sig både til USA's aggressive kolonipolitik og 'det europæiske projekt' - og finde en virkelig vej for fred og fremgang.

25 lande – én regering – intet folk

Af Franz Krejbjerg

Fra EU's centralregering er der kommet påbud om, at danskerne og mange andre europæiske nationer skal sige ja til at give EU ubegrænset magt. Det danske ja bedes givet 27. september 2005.

Der går et skel ned gennem Europa. Et skel mellem befolkningerne på den ene side og regeringer og direktører på den anden. Mens direktører og regeringer på højtryk arbejder for en stadig snævrere Europæisk Union, med fælles økonomi, militær, parlament, regering og præsident, er befolkningerne aldrig blevet spurgt, kun truet eller lokket med falske løfter.

25 lande er nu blevet medlemmer af "familien", og flere står på spring. Det udmales som en triumf for fred og demokrati. Men hvordan kan opgivelse af suverænitæt og national selvbestemmelse være et skridt frem for demokratiet?

Sandheden er, at det er et kæmpe-skrift tilbage for de enkelte medlemslande at afgive retten til at bestemme over egne forhold.

Hvordan kan deltagelse i en union med nogle af verdenshistoriens værste imperier og kolonimagter være en fre-

Fra den spanske nej-kampagne

dens union?

Sandheden er, at den nye forfatning giver militær- og krigsmaskinen en nøglerolle og bevæbner den nye EU-hær med masseødelæggelsesvåben. Forfatningen betyder mere ufred i verden. Forfatningen overgiver retten til at føre udenrigspolitik til EU.

De fælles penge skulle gøre unionen til verdens mest konkurrencedygtige økonomi.

Sandheden er, at der er stigende arbejdsløshed og økonomisk krise, og arbejdet flyttes til de lavest lønnede områder. Når EU taler om en stærk økonomi, handler det om, at arbejdstiden

skal op, og lønnen skal ned. Direktørernes paradys måske, men befolkningen er sat uden for porten.

SF siger, at EU bliver nødt til at få en forfatning for at stå sammen mod USA's politik. Det er et reaktionært argument. Støtte til den europæiske supermagt er en støtte til direktørernes projekt. Her bliver aldrig plads til demilitarisering eller solidaritet og velfærd.

SF danser som et møl i ilden og har ladet sig forblinde af dødens købmænd.

Dørsælgeren Anders Fogh præsenterer EU forfatningen som en 'mindre justering' af det allerede eksisterende samarbejde, med samme argument som de sidste mange gange: Det skal gøre det lidt nemmere at arbejde i det udvidede EU.

Han "glemmer" at fortælle, at 41 politik-områder flyttes fra enstemmighed til flertalsafgørelser. At vi får suppleret det nationale borgerskab med et unionsborgerskab. At edb-registre og de åbne grænser nu er en del af traktaten. Osv.

Forfatningen er det eksisterende EU, bare meget værre endnu.

Der går et skel ned gennem verden. Mellem arbejdere, der må betale, og direktører, der høster frugterne. Mellem små lande, der opgiver demokrati og selvstændighed, og de store lande, der enerådigt bestemmer. Mellem de store økonomiske blokke, der forbereder sig til krig, mens de smiler og føler hinanden på tænderne.

Her 60 år efter den Røde Hærs sejr og befrielsen er et nyt mørkt kapitel i Europas historie for alvor ved at tage sin begyndelse.

Der er én ting, som EU frygter, og det er den igangsatte række af folkeafstemninger. Det er sket før, at penge og villige medier ikke har været nok til at tromle den folkelige modstand.

To gange har Danmark sagt nej unionsprojektet. Ved unionsafstemningen i juni 1992 og ved euroafstemningen i september 2000.

I år står spørgsmålet endnu engang: *Mere Union – eller Nej til Europas Forenede Stater.*

Skræmmebilleder

Spanien var det første land, som afholdt folkeafstemning om unionsforfatningen. Det blev også det sted, hvor man først afprøvede en taktik, som skal anvendes overalt i unionslandene:

Forfatningsmodstanden skal fremstilles som reaktionær – og som repræsenteret af de ekstreme højrekræfter.

Den spanske afstemning var ud fra et elementært demokratisk synspunkt en farce. En kort kampagne, forfatningens indhold blev ikke distribueret, modstanderne fik så godt som ingen adgang til medierne. Var den endelig repræsenteret, var det *udelukkende af den yderste højrefløj*. Alligevel var det kun en tredjedel af de spanske vælgere, som sagde Ja til Unionstraktaten. Resten stemte imod,

stemte blankt (6 pct.!) – eller blev hjemme (*flertallet af vælgerne!*).

Nej-siden skal miskrediteres af hørekræfterne. Og tricket vil blive brugt overalt.

Den overvejende del af unionsmodstanden i Danmark har ingen sympati for Pia Kjærsgaard og Co. Alligevel har medierne længe og konsekvent sørget for at fremstille hende som Nej-sidens hovedrepræsentant og for at holde de folkelige bevægelser ude af billedet.

Nu følger det øvrige arsenal: Der skal tegnes et billede af 'katastrofale konsekvenser' ved et Nej. Det er prøvet før – og de fleste burde være immuniserede.

Unionsforfatningen – en anmeldelse

Af Kommunistisk Politik

Folketingets EU-oplysning har udsendt en diger bog på 416 sider: 'Traktat om en forfatning for Europa'. Også kaldet 'unionsforfatningen', 'EU-grundloven' eller 'Forfatningstraktaten'. Det er den, der skal til folkeafstemning i Danmark tirsdag den 27. september.

Danmark bliver land nummer seks, der stemmer om unionsforfatningen. Spanien kom først; der var et ja givet på forhånd. Det blev da også til et stort ja (om end mindre end beregnet) efter en demokratisk farce, hvor modstanden ikke fik skyggen af en chance for at komme til orde i valgkampen.

Portugal, Frankrig, Holland og Luxembourg afholder folkeafstemninger i løbet af foråret. Polen også en gang i efteråret, irlænderne til vinter. UK følger efter i 2006, mens Tjekkiet kommer sidst. I de øvrige 15 lande bliver der ikke gennemført folkeafstemninger om forfatningen for Europas Forenede Stater, som står over deres nationale grundlove!

Eller som det hedder i Artikel 1-6:

"Forfatningen og den ret, der vedtages af Unionens institutioner under udøvelsen af de beføjelser, der er tildelt denne, har forrang frem for medlemsstaternes ret."

Der står det, klart og uden omsvøb. De danske EU-politikere og deres embedsmænd er opfindsomme, når det gælder om at finde på danske oversættelser, der skal tilsløre indholdet af begreberne: De kalder den 'forfatningstraktaten' for at skabe indtryk af, at det blot drejer sig om endnu en traktat i den lange række af unionsdokumenter. Det er den ikke: Den er forfatningen for en europæisk stat, som Danmark bliver en delstat i – grundloven for Europas Forenede Stater, overordnet den danske delstatsgrundlov.

De danske modstandere af unionsforfatningen foreslog, at den danske folke-

afstemning blev afholdt samtidig med den britiske. Det var der masser af gode grunde til, men det blev afvist af det store fællesskab af unionspartier.

Da SF blev indlemmet i den samlede parlamentariske front sidste år, var vejen efter regeringens og regeringsalternativets (det er S og R) opfattelse banet for et ja og en taktisk valgt afstemningsdato.

Det forventede danske ja skal styrke unionstilhængersiden i Storbritannien, hvor der findes en udbredt skepsis over for projektet.

De danske unionstilhængerpartier lagde så stor vægt på at få SF (hvis ledelse var mere end villig) til at gå med i Ja-kampagnen, fordi det efter deres opfattelse øger chancen for et ja betydeligt, ikke mindst blandt arbejdere og unge, og fordi oppositionen i folketinget ville blive reduceret til de to 'yderfløje' i form af Dansk Folkeparti og Enhedslisten.

Nu har tilhængerpartierne fastsat afstemningsdatoen – og de vil også fastlægge rammerne for det kommende halve års kamp, og det selvfølgelig på en måde, der ikke øger 'risikoen' for et nej. Nej-siden vil blive stærkt underrepræsenteret i medierne, ikke mindst de to folkelige bevægelser Junibevægelsen og Folkebevægelsen mod EU, som er valgt til EU-parlamentet.

Man har heller ikke til hensigt at følge unionsmodstandernes råd, f.eks. at udsende et eksemplar af det, der skal stemmes om – EU-forfatningen – til alle danske vælgere.

De kan jo risikere, at vælgerne finder ud af, hvad det er, det handler om.

Med en vis personlig indsats kan man imidlertid godt anskaffe sig traktaten på dansk, tilmed gratis. Den er udgivet af Folketingets EU-oplysning.

Et af argumenterne, der for nogle år siden i debatten blev fremført for, hvorfor der overhovedet skal være en forfatning for unionen, vil også huske, at det var fordi en sådan forfatningstekst ville være nem og overskuelig, og den skulle helt erstatte alle de hidtidige tomme tykke dokumenter.

Det må siges at være en sandhed med modifikationer. Selve forfatnings-

teksten på dansk fylder 300 sider, delt i fire hoveddele: Del I (44 sider) er de almindelige forfatningsbestemmelser, Del II rummer 'Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder' (18 sider), Del III 'Unionens politikker og funktionsmåde' (214 sider) og Del IV 'Almindelige og afsluttende bestemmelser' (9 sider).

Dertil kommer, at

"Protokollerne og bilagene til denne traktat udgør en integrerende del af denne."

Artikel IV-442.

Disse protokoller og bilag udgør et helt bibliotek. Den danske udgave af unionsforfatningen gengiver 9 af en liste på 36 protokoller, især dem, der specifikt vedrører Danmarks forhold. Desuden foreligger der en lang række erklæringer til tolkning og uddybning eller modsigelse af forfatningens bestemmelser, hvoraf enkelte gengives.

Forfatningen er skrevet i et kompakt, undertiden decideret snørklet juridisk sprog, og ofte i et tvetydigt politisk sprog, der åbner for tolkninger. Når det bliver klart og forståeligt, drejer det sig i reglen om smukke fraser, demagogiske løfter og fine hensigtserklæringer.

Demagogisprog:

"Unionen bygger på værdierne respekt for den menneskelige værdighed, frihed, demokrati, retsstaten og respekt for menneskerettighederne, herunder rettigheder for personer, der tilhører mindretal. Dette er medlemsstaternes fælles værdigrundlag i et samfund præget af pluralisme, ikke-forskelsbehandling, tolerance, retfærdighed, solidaritet og ligestilling mellem kvinder og mænd."

Artikel 1-2 ('Unionens værdier').

I alle borgerlige forfatninger bliver de smukke fraser om folkets rettigheder

dementeret af andre paragraffer, der modsiger dem. Forfatningen for den kapitalistiske superstat EU udgør ingen undtagelse.

I den følgende artikel 1-3 ('Unionens mål') smugles den afgørende erklæring til dementi af alle de smukke hensigts-erklæringer sig ind – lige præcis som et underordnet led i en sætningskæde. Den første sætning her lyder:

"Unionen arbejder for en bæredygtig udvikling i Europa baseret på en afbalanceret økonomisk vækst og prisstabilitet, en social markedsøkonomi med høj konkurrenceevne (KP's udhævning), hvor der tilstræbes fuld beskæftigelse og sociale fremskridt, og et højt niveau for beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten."

Koden er 'markedsøkonomi med høj konkurrenceevne'. En højeffektiv kapitalistisk økonomi. Det er den virkelige og egentligste drivkraft bag hele unionsprojektet, skjult i en bisætning. Til gengæld er en meget stor portion af Del III i unionsforfatningen en konkret anvisning på den højeffektive kapitalistiske økonomi, det detaljerede forfatningsfæstede nyliberalistiske projekt.

Den højeffektive markedsøkonomi, som i konkret form i 2010 skal gøre EU til verdens mest 'konkurrencedygtige økonomi', er **garantien** for, at de smukke løfter i de foregående paragraffer ikke vil blive virkeliggjort i monopolerne EU. Den er i kraft af sine **egne objektive love** en garanti for, at der vil være og blive stadig dybere skel mellem menneskene i unionen, mellem rig og fattig, besiddende og besiddelsesløse, udbyttere og udbyttede. Og en garanti for **voksende** forskel og forskelsbehandling mellem samfundsmlemmerne, mellem kønnene, mellem etniske grupper osv.

I den 'sociale markedsøkonomi' vokser hæren af arbejdsløse og udstødte. Reallønnen falder, og fattigdommen i bunden stiger. Det vil altid gå ud over de svageste, over de 'svageste' mænd, 'det svage køn', de fattiges børn.

Er disse formuleringer eksempler på den demagogiske løftepolitik og det tve-tydige politikersprog i forfatningen, så må det følgende række som et eksempel på den ustyrlige bureaukratjuridiske jargon. (Artikel III-128: 'Sprog'):

"Enhver unionsborger har i medfør af artikel 1-10, stk. 2, litra d), ret til at

henvende sig til institutionerne eller organerne på de sprog, der er opregnet i artikel IV-448, stk. 1, og få svar på samme sprog. De institutioner og organer, der er omfattet af artikel 1-10, stk. 2, litra d), er de i artikel 1-19, stk. 1., andet afsnit, artikel 1-30, 1-31 og 1-32 opregnede institutioner og organer samt Den Europæiske Ombudsmand".

Det er da klar snak, som det såmænd kun kræver en juridisk embedseksamen eller lignende akademisk uddannelse at finde rede i. Det er m.a.o. ikke meningen, at almindelige folk skal kunne hitte ud af det.

Her er vi ovre i den teknisk-juridiske afdeling, som folk ikke skal blande sig i. Det er imidlertid den, som er den konkrete substans i hele forfatningen. Det er disse politikker, institutioner, procedurer og regler, som udgør den konkrete statsdannelse og dens bestemmelser, lovgældige og overordnede for enhver unionsborger uanset nationalitet.

Den Europæiske Union er allerede en kapitalistisk superstat med sine egne organismer og sit eget bureaukрати. Men unionsforfatningen lægger nogle nye sten til bygningen.

Det er velkendt, at EU skal have sin egen præsident, der ikke må kaldes præsident og ikke er på folkevalg. Han hedder 'Europa-Kommissionens formand'. Samtidig vil der også være en formand for 'Det europæiske råd' (ministerrådet), der ikke har noget 'nationalt embede'. Til gengæld får EU en *udenrigsminister*, der skal varetage unionens 'fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik'.

Det er **ikke mindst** på dette område, at unionsforfatningen åbner for store nye skridt i opbygningen af EU som en ny global supermagt: Den globale militære supermagt EU står på dagsordenen.

Artikel I-41:

"1. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler. Unionen kan anvende disse i forbindelse med opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt. Udførelsen af disse hverv bygger på kapaci-

teter tilvejebragt af medlemsstaterne.

2. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik omfatter gradvis udformning af en fælles EU-forsvarspolitik. Denne vil føre til et fælles forsvar, når Det Europæiske Råd med enstemmighed træffer afgørelse herom."

Unionsforfatningen forpligter medlemslandene til øget oprustning og opretter et særligt organ for at fremme militariseringen af unionen som helhed frem mod Europahæren. Fra Artikel I-41, stk. 3:

"Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet. Der oprettes et europæisk agentur for udvikling af forsvarskapaciteter, forskning, anskaffelse og forsvarsmateriel (Det Europæiske Forsvarsagentur), der skal klarlægge de operationelle behov, fremme foranstaltninger til opfyldelse heraf, bidrage til at påpege og eventuelt iværksætte alle hensigtsmæssige foranstaltninger til styrkelse af forsvarssektorens industrielle og teknologiske basis, deltage i udformningen af en europæisk kapacitets- og forsvarsmaterielpolitik samt bistå Rådet med at evaluere forbedringen af den militære kapacitet."

Siden Romtraktaten (der trådte i kraft i 1958, og som nu afløses af unionsforfatningen) har flere EU-lande ført masser af krige langt fra deres egne lande. Frankrig i Algeriet og Afrika, UK mod talrige lande, herunder mod Argentina (Falklandskrigen), og Danmark på slæb efter Bush i krigen mod terror og Irak. Alle unionslandene støttede Golfkrigen i 1990 og NATO's aggressionskrig mod Jugoslavien i 1999. I Afghanistan er de fleste på banen. For første gang siden 2. verdenskrig har Tyskland væbnede tropper i aktion uden for sine egne grænser.

Nu skal det ikke være EU's stormagter, der fører sine egne krige længere, eller EU-landene på slæb efter USA. Unionen skal føre sine egne krige – til gavn for de europæiske monopoler og for Unionens geopolitiske interesser.

Det efterlader unionsforfatningen ingen som helst tvivl om.

Bogen anbefales til almindelig kritisk læsning. Ud over læseoplevelsen savner den i øvrigt ikke informationsværdi. Vidste du f.eks., at 'Europadagen fejres den 9. maj overalt i Unionen', og at 'Unionens motto er: Forenet i mangfoldighed'?!)

Løft modstanden fra gulvet

Om mindre end syv måneder satser vore hjemlige unionspolitikere på, at det sidste søm slås i, så dansk selvstændighed og suverænitæt endeligt og formelt begravnes. Låget er lagt på. Det bliver en udfordring for danskernes unionsmodstand, hvoriblandt kvinder og arbejdere traditionelt udgør kernegrupperne.

Arbejderklassens mænd og kvinder udgør mere end 60 pct. af vælgerne. Den spiller den helt afgørende rolle ved afstemningen.

Der har også altid været sat ekstra kræfter ind overfor arbejderne. Med løgne, manipulationer, skræmmekampagner og anden demagogi har man altid forsøgt at vride armen om. Det gælder direktører for store firmaer, som har truet med lukning og/eller flytning, hvis ikke afstemningen faldt ud i deres interesse for projekt *Monopolernes EU*. Man kan gisne om effekten af udbytternes udsagn og påstande. I stort omfang bekræfter disse blot den kendsgerning, at der hersker forskellige interesser arbejdsgivere og arbejdere imellem.

Værre er det, når forbundsledere ytrer sig til gavn for unionsprojektet. For ikke at tale om den øverste chef for dansk fagbevægelse. Op til den allerførste afstemning om dansk indtrædelse i EF, som EU hed den gang, trådte daværende formand for LO Thomas Nielsen frem på scenen med følgende kommentar: - *EF er vejen til socialismen.*

På valgdagen vil det på nær fem dage være præcist 33 år siden, at den kommentar skulle lokke os ind i monopolernes projekt. Som bekendt lykkedes det; men i dag er det meget vanskeligt – for ikke at sige umuligt – at få øje på den sociale vinkel i EU.

Mange LO-boss'er og forbundsformænd har siden forsøgt at bilde os ind, at Danmark og danske løn og arbejdsforhold ville løfte de ringe forhold for

portugisiske, italienske og andre dårligt stillede. Det er gået stik modsat. Som i alle andre tilfælde har modstanderne fået ret. Allerede før 1972 hævdede modstanderne, at EF havde som perspektiv at blive en Union. Den danske statsminister i 80'erne, Poul Schlüter, hævdede, at "Unionen er stendød".

Løgn på løgn!

Igennem hele forløbet har EF/EU undergravet vore arbejdspladser, løn og arbejdsforhold samt sociale forhold. Antallet af industriarbejdspladser er reduceret i denne periode til 30'ernes antal. Det afspejles også i 8-900.000 i den erhvervsaktive alder, der er udstødt af arbejdsmarkedet. 25-30 pct. reel arbejdsløshed skal man lede længe efter, og virksomhedsflugten fortsætter. Slakteriarbejderne kæmper en hård kamp mod tyske svineslagterier, der benytter underbetalt arbejdskraft fra EU-landet Polen.

De resterende i arbejde har oplevet forringelser på løn og andre forhold. Siden starten af 90'erne har EU krævet implementering af direktiver i overenskomster. Mindre end et årti senere blev det frataget arbejdsmarkedets parter selv at foretage implementeringen. Det

sidste hug fandt sted, da DA og LO indførte 48 timers arbejdsuge. Derefter er det overgået til lovgivningsmagten.

Den højtbesungne *danske model* er blevet ribbet til benet. EU-traktaten vil også føre til, at det fremover vil være EU, der kan og vil gribe ind overfor eventuelle storkonflikter.

Den danske statsmagt bliver sat til side og arbejderklassens modstander vil være at finde blandt Mærsk MacKinney Møller og hans europæiske ligemænd, der med endnu større tyngde vil diktere forholdene.

Der er grund til at råbe vagt i gevær!

Nu ved vi, at direktører og aktionærer, statsledere og unionspolitikere, LO-formænd og forbundsledere alle til hobe lyver hurtigere, end en hest kan rende. Lyt til dem og stem modsat.

Lyt til den sunde fornuft og stem med den. Unionsmodstanden er ikke kulet i jorden – og bliver det ikke. Den har før vist sin styrke og kan det igen.

Diskussionen bør rejses på arbejdspladserne, i klubberne og fagforeningerne. Det er her det tunge løft for et NEJ den 27. september kan spille den altafgørende rolle.

-gri

Herluf Bidstrup 1.8. 1971

LO formand Thomas Niensens udtalelse om, at fællesmarkedet er vejen til socialisme, har vakt muntherhed i de monopolkapitalistiske kredse i EEC.

Minusoverenskomster for 800.000 offentligt ansatte

En begyndelsesløn på 80 pct. til personer med anden etnisk baggrund er en af ingredienserne på statens område. 20.000 ansatte i det grønne område var udset til konflikt med virkning fra i tirsdags.

I sidste uge blev der indgået tre-årige overenskomster på såvel det statslige som det amtskommunale område. En bred vifte af topøkonomer i landets største banker roste dagen efter de faglige forhandlere for deres tilbageholdenhed:

- En lønstigning på tre pct. om året er absolut indenfor det rimelige for dansk økonomi. Derved kan vi holde væksten i det offentlige forbrug nede på en halv pct., lyder det over en bred bank.

Begge overenskomster holder sig på ca. 3 pct. om året. Forhandlerne for de godt 800.000 ansatte har derved været yderst ansvarlige over for Foghs økonomiske politik. For begge overenskomster er fedterøvsprincippet – Ny Løn og fleksibilitet – blevet styrket. Statens overenskomst ”imponerer” endvidere med indførelse af en begyndelsesløn på 80 pct. til personer med anden etnisk baggrund.

Statens overenskomst

220.000 ansatte i staten vil i tilfælde af, at et flertal stemmer JA, få tilkendt en ramme på knap 7 pct. til løn over de tre år. Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU) hævder, at de har prioriteret generelle lønstigninger som det væsentligste krav, hvilket er vanskeligt at få øje på, men det forklares med, at størstedelen af den ringe pulje er gået til løn.

CFU's forhandlere bryster sig desuden med, at aftalen indeholder en tryktaftale i forbindelse med kommunalreformens ikrafttræden. Denne er dog karakteriseret ved hensigtserklæringer fra statens side. Desuden får forældre nu to omsorgsdage om året til at tage sig af børn under syv år, og samtidig vil man få den fulde pension i den ulønnede del

af barselsorloven. Endelig har staten forpligtet sig til at øge antallet af elevpladser med 25 procent om året.

Det mest bemærkelsesværdige er imidlertid, at man har accepteret en bestemmelse om, at personer med anden etnisk baggrund kan ansættes i et år på kun 80 procent af den overenskomstmæssige begyndelsesløn. Staten skal til gengæld afsætte 20 procent af arbejdstiden til oplæring og opkvalificering.

Inden aftalerne kommer til urafstemning, skal Sundhedskartellet, som er det sidste område, forhandle sig på plads først, men det generer ikke chefforhandleren i at slå til lyd for en anbefaling af resultatet:

- Vi har ikke solgt os selv for billigt, men der ligger selvfølgelig også en accept af, at vi godt ved, at vi ikke bliver lønførende, udtaler Peter Waldorff fra HK.

Amterne og kommunerne

For flertallet af de øvrige offentligt ansatte – 570.000 i amter og kommuner – er overenskomsten også forhandlet færdig med en varighed på tre år. På dette område ”er det lykkedes” forhandlerne at holde den samlede ramme på 9,14 pct., hvoraf mindre end seks pct. er afsat til løn. Princippet Ny Løn erklæres for at være erstattet af en række nye forskellige lokale lønmodeller, der dog alle har det til fælles, at de bygger på de samme principper som den forhadte fedterøvsmodel. De nye lokale aftaler vil udelukkende tjene det formål at splitte kampen og enheden, der gennem snart femten år har været den stærkeste samlende faktor. Ellen Lykkegård fra 3f forsvarer fastholdelsen af lønsystemet:

- Vi får nu en større sikkerhed for, at medlemmerne reelt får pengene, som er afsat til lokale lønforhøjelser.

Det må betegnes som en sejr: Nu skal de ansatte have de penge, som er aftalt. Fremskridt!

Forliget er præget af en lang række delforlig, der er indgået over flere måneder i forhandlingsforløbet. De handler om barselsudligning, ret til frihed ved børns hospitalsindlæggelses

samt bedre regler om høring og tillidsmandsbeskyttelse under den forestående kommunalreform. På linje med de statsansatte er der også indgået et delforlig med hensigtserklæringer om tryghed i ansættelsen ved kommunalreformens ikrafttræden.

De enkeltes forbunds kompetente organer anbefaler stort set over hele linjen resultatet. Selv lærerne og sygeplejerskernes hovedbestyrelser indstiller forliget til vedtagelse. Netop inden for disse områder plejer medlemmerne at vise kløer, når det gælder holdning til individuel løn og fleksibel arbejdstid.

Det eneste område, der ikke har indgået en aftale, er det ”grønne” område med 20.000 gartnere, jordbrugsassistenter og skovarbejdere. Her er der varslet konflikt med ikrafttræden pr. 1. marts – i tirsdags.

Overenskomsten skal til urafstemning i marts og træder i givet fald i kraft den 1. april.

-gri

Det nye VK-regeringsgrundlag er nøjagtig så sort, som det på forhånd kunne forventes. På den ene side skønner det fremtiden med gyldne løfter om blandt andet titusinder af flere arbejdspladser, mens det på den anden side peger i præcis den grimme retning, som V & K på forkant lovede. Den tredje side af pyramiden, som ikke er synlig, gemmer på forslag, der varsler yderligere indgreb over for arbejderklassen.

Krigen giver milliardorder til industrien

Det danske krigsengagement i Kosova, Afghanistan og ikke mindst i Irak bliver belønnet med milliarder af kroner, som dansk industri kommer til at nyde godt af. Våbengiganter og det danske forsvar står bag kapitalindsprøjtningen, der betegnes således:

- Der er gode muligheder for en ketchup-effekt, som i de kommende år vil give hele industrien et løft, udtaler Jan Falck Schmidt, formand for Forsvars- og Aerospaceindustrien i Danmark til Jyllands Posten.

Det er nye og strammere regler for såkaldte modkøbsaftaler, der i langt højere grad betyder, at våbenfirmaerne i forbindelse med den voldsomme oprustning af dansk "forsvar" er forpligtet til at tegne kontrakter med dansk industri. I de kommende år skal "forsvaret" købe materiel for milliarder, og de udenlandske producenter er tvunget til at købe produkter for et tilsvarende beløb. Hertil kommer, at Danmark allerede i dag mangler ordrer for 6,3 milliarder kroner. De store skyldnere er to amerikanske våbengiganter: Augusta

Westland og Lockheed Martin.

De strammere regler betyder, at mange våbenfirmaer vil overføre dele af ordrene direkte til danske våbenproducenter. Vicedirektør for våbenproducenten Systematic, Alex Holm Jensen, har allerede lugtet guldet:

- Interessen for dansk våbenindustri er større end tidligere, og vi forventer en øget omsætning for hele branchen.

På samme konto stiller krigsmaterielindustrien også masser af arbejdspladser i udsigt. Mens det hidtil har været Maersk-koncernen, der har skummet fløden i Irak, så fordeles profitten nu også til andre grene af dansk industri, med et stort tak for loyaliteten over for USA.

Danske arbejdere bliver derved i endnu højere grad direkte involveret i krigsforbryderregeringens eventyr i udlandet. Det er betegnende, at denne udvikling mødes med en larmende tavshed fra de fleste faglige forbundsledere, mens de resterende jubler over oprettelsen af flere arbejdspladser – uden skelen til baggrunden.

Proklamation: 60.000 nye job!

Regeringen har i dens foregående tre et halvt år konstant stillet i udsigt, at antallet af arbejdspladser ville stige og arbejdsløsheden i samme takt ville falde. Alligevel er antallet af job i Danmark reduceret med 30.000 over kun tre år. I det nye grundlag gentages de falske forventninger og tomme løfter: 60.000 flere job inden år 2010, erklærer de uden at fortrække en mine.

I forhold til arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde* fra 2003, som Socialdemokratiet i øvrigt deltog i, har de dog skåret forventningerne ned fra de lovede 87.000. Nyrop-regeringen lovede få år forinden 100.000 flere arbejdspladser. Målsætningen bliver beskåret i takt med, at vi nærmer os 2010, og i takt med den reelle forøgede arbejdsløshed og den fortsatte udflugning.

På et punkt er regeringen konkret: 25.000 indvandrere skal skaffes arbejde. Medicinen er flere tilskudsjob og indførelse af indslusningsløn. Det er da

et løfte, de vil holde. De faglige forhandlere på det statslige område har allerede accepteret en begyndelsesløn på 80 pct. for personer med anden etnisk baggrund!

Den gamle mesterlære skal genindføres, hvilket betyder, at den almene uddannelse fjernes, og *kæft, trit og retning* genindføres. I stedet udstikkes løfter om, at alle unge skal sikres en uddannelse – trods det faktum, at regeringen fjernede skolepraktikordningen for titusinder af unge.

Den tredje og usynlige side af grundlaget indeholder forslag om indgreb mod eksklusivparagrafferne, som på grund af Dansk Folkepartis vakkende holdning ikke er nævnt, samt forringelser af dagpenge og kontanthjælp. Nedsikringer på overførselsindkomster er i strid med valgløfterne, men det vil ikke være en ny praksis for VK-regeringen.

-gri

HK'ere går ned i løn

150 HK'ere i SAS har accepteret løn-nedgang og mere fleksibel arbejdstid i håbet om at redde arbejdspladser. Deres fællestillidsrepræsentant forklarer aftalen med, at det sker af hensyn til *konkurrenceevnen*. Ikke uventet har direktøren erklæret, at han er enig, og at det viser, at de ansatte og HK er yderst ansvarsbevidste.

Lønreduktionen er på syv pct., hvilket svarer til omkring 2.000 kr. om måneden. Urafstemningen markerede med 39 pct. nej-stemmer, at modstanden og skepsisen er stor.

HK'erne er ansat i SAS Ground Service, som blandt andet har mistet Maersk Air som kunde. Sterling truer også med at trække sig.

Fyremose slår til – igen

TDC skiller sig af med *det grå guld*. 630 ældre ansatte får sparket. På blot to år har telefonselskabet afskediget omkring 2.000 ansatte, og flere fyringer er på vej:

- Der er ingen tvivl om, at vi også fremover skal reducere vores bemanding, trøster administrerende direktør Henning Dyremose, der af de ansatte i anledningen har fået tildelt øgenavnet Fyremose.

Jyske Bank anslår, at der skal fyres omkring 5.000 i de næste ti år.

909 mio. til

F.L. Smidths udflugning

Cementkoncernen F.L. Smidth har på et område overhalet Danmarks absolut største kapitalmagnat Maersk-koncernen. F.L. Smidth har nemlig siden midten af 70'erne modtaget en lille milliard – 909 mio. kr. – i støtte fra to statslige fonde (IFU og IØ) til erhvervsprojekter i 14 lande, hvoraf langt de fleste er gået til cementfabrikker.

Maersk-koncernen har *kun* modtaget 595,7 mio. kr. siden 1996.

Det vides ikke, hvor mange arbejdspladser i Danmark, der i disse projekter er gået tabt, men et forsigtigt skøn vil anslå omkring 1.500.

NOAH:

Åbent brev til regeringen

To af de måske allerstørste problemer for fremtidens velfærd er blevet skubbet næsten helt til side i det netop fremlagte regeringsgrundlag. Det er konsekvenserne af de fremtidige klimaændringer og risikoen for en fremtidig olieforbrændingskrise. NOAH mener, at disse to emner må indtage en vigtig plads i den nye regerings politik, hvis de regeringsbærende partier tager deres egen diskussion om den fremtidige velfærd alvorlig.

De fremtidige miljøændringer

De nyeste videnskabelige undersøgelser (1) viser, at den globale opvarmning kan blive større og få alvorligere konsekvenser end hidtil antaget. Selv en temperaturstigning på mindre end de 2°C i forhold til det førindustrielle niveau, som EU har sat som grænsen for farlige ændringer, kan betyde en langsom, men irreversibel nedsmeltning af den grønlandske indlandsis. En nedsmeltning, som med tiden vil sætte stadigt større områder af Danmark under vand.

En bare lidt større temperaturstigning betyder en kraftigt øget risiko for, at Golfstrømmen standser med helt uoverskuelige konsekvenser for klimaet i det nordlige Europa, herunder også Danmark. Selvom det ikke skulle gå så galt, vil den globale opvarmning betyde drastiske klimatiske forandringer Jordan over med konsekvenser for såvel mennesker som økosystemer. Specielt de lande og samfund, som i forvejen er de fattigste, vil blive meget hårdt ramt.

Olieforbrændingskrise

Det såkaldt moderne samfund er i øjeblikket næsten fuldstændig afhængigt af

en stadig tilførsel af fossile brændsler. Af disse er olien det måske vigtigste brændsel, fordi næsten hele vores transportsystem er bundet til denne og en meget stor andel af enfamilieboligernes opvarmning stadig baseres på denne. En olieforbrændingskrise vil kaste Danmark og resten af den vestlige verden ud i en økonomisk krise, som vil underminere den velfærd, som regeringen selv har sat øverst på dagsordenen.

Klimaændringerne skal begrænses mest muligt

NOAH mener grundlæggende, at de globale temperaturændringer bør begrænses til maksimalt 1°C over det førindustrielle niveau for at undgå skader på økosystemer og problemer for verdens samfund. Derudover bør temperaturstigningen begrænses til maksimalt 0,1°C pr. årti, så økosystemer kan få tid til at tilpasse sig klimaændringerne.

Desværre ser det ud til, at vi ikke kan undgå at overskride grænsen på 1°C med den mængde CO₂, vi allerede har udledt i atmosfæren. På grund af klimaets forsinkede reaktion på vores udledninger af drivhusgasser vil temperaturen komme op på ca. 1,3°C i løbet af de næste 20-30 år, selv om vi med det samme begynder at skære kraftigt ned på udledningerne.

NOAH mener på den baggrund, at den globale temperaturstigning må begrænses mest muligt overhovedet under 2°C set i forhold til det førindustrielle niveau. Det betyder, at vores udledninger af CO₂ må skæres langt mere og langt hurtigere ned, end Kyoto-protokollen lægger op til. Det vil samtidig kunne frigøre os fra olieafhængigheden og gøre landet mindre sårbart over for en fremtidig oliekrise.

Danmark kan selvfølgelig ikke alene begrænse den globale temperaturstigning. Men vi er som et af de rigeste lande med meget høje udledninger af CO₂ pr. indbygger (ca. 10 ton pr. indbygger) forpligtet til at gå forrest med at begrænse klimaændringerne. Det betyder, at vi først og fremmest må begrænse de hjemlige udledninger af drivhusgasser.

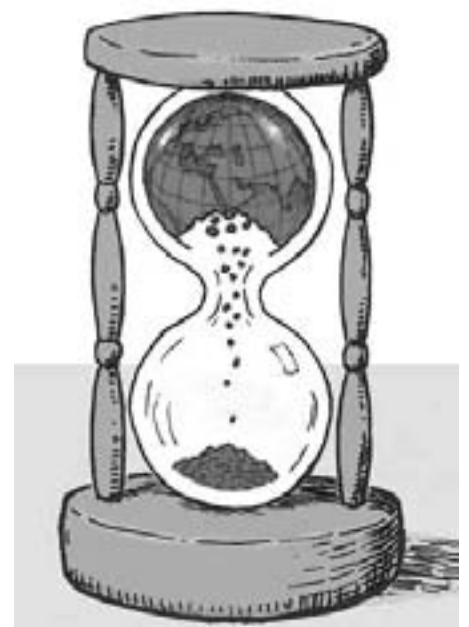
Med baggrund i de nyeste alvorlige forskningsresultater mener NOAH, at Danmark bør stræbe efter at skære CO₂-udslippene ned til højst 1,7 ton pr. person inden år 2030 og i år 2050 have frigjort os helt fra de fossile brændsler. Dette er ikke noget urealistisk mål med vores nuværende teknologiske formåen og med en massiv satsning. Derfor skal Danmark ligeledes kræve 1,7 ton pr. indbygger som udledningsmål i de kommende EU-forhandlinger for klimaindsatsen frem til år 2030.

Fremsynet energiplanlægning kræves

En ny energistrategi må bygge på disse mål. Det allervæsentligste element i en ny strategi bør være en massiv satsning på energibesparelser. Det vil ikke bare gøre det lettere at omlægge energiforsyningen til vedvarende energi. Det vil også skabe flere tusinde nye job, som med en langsigtet satsning vil hjælpe godt med til at opfylde de løfter om flere arbejdspladser, regeringen har afgivet i valgkampen.

NOAH foreslår derfor:

at det nuværende forslag til en energisparehandlingsplan tages af bordet, og der udarbejdes en ny og langt mere seriøs plan til erstatning,

at der tages initiativ til en hurtig udnyttelse af det energibesparelespotentialer på 42 procent af energiforbruget i vores bygninger, som ifølge Energistyrelsens egne tal allerede nu er privatøkonomisk rentabelt at udnytte,

at der etableres en Varmesparefond til varetægelse af denne opgave med de gode erfaringer fra Elsparefonden in mente,

(Elsparefonden bør bevares og tilføres flere midler. Efter NOAH's mening vil det være hovedløst at nedlægge Elsparefonden med hele den erfaringsbase, der er skabt her).

at der med udgangspunkt i en ny og revideret energispareplan udarbejdes en energiforsyningsstrategi med sigte på at frigøre energiforsyningen fra de fossile brændsler og omlægge til vedvarende energikilder i løbet af en 25-45-årig periode,

at der straks afsættes midler til en målrettet forskning og udvikling af vedvarende energi samt energilagings- og energifremføringssystemer, specielt brintlagring og brændselsceller,

at investeringer i infrastruktur til olie/benzinbaserede transportmidler omgående standses for at give plads til langsigtede investeringer i kollektive el- og brintbaserede transportsystemer,

at der igangsættes et udredningsarbejde for at fastslå, hvordan transportsystemet i løbet af de næste tre-fire årtier gradvist kan frigøres fra olieafhængigheden.

NOAH imødeser med stor forventning, at den nye regering mener sine forsikringer om at tage vare på danskernes velfærd i fremtiden alvorligt, også når det drejer sig om fremtidige klimaændringer og risikoen for en olieforbrændingskrise.

På vegne af NOAH's Energigruppe

Stig Melgaard og Kim Ejlersen

NOAH's sekretariat

(1) Se NOAH's pressemeddelelse af 4. februar 2005

Salutten

Telefonen kimedede en weekendformiddag midt i morgenbordet. Min kæreste Lillian og jeg udvekslede de sædvanlige blikke hen over det ristede brød: Hvem skulle rejse sig og tage den? Det blev mit lod, så jeg foretog det samme ritual som ved så mange andre lejligheder: fattede kaffekop, askebæger, cigaretter og lighter. Med hænderne fyldte og kaffen skvulpende ud over morgenkåbe og gulv nåede jeg lige at løfte røret, inden telefonsvaren slog til:

- Hej Henning, lød det i den anden ende af røret. Stemmen var ikke til at tage fejl af. Det var min "gamle" arbejdskammerat Jonas, som ganske vist kun lige er rundet de 35, men alderen er nu alligevel et centralt emne, når Jonas, hans kæreste Anne-Marie, Lillian og jeg var i selskab med hinanden. De tre ynder at drille mig med, at jeg er mere end en dekade ældre end dem. Personligt mener jeg, at det blot er et udtryk for deres midtvejskrise. De har endnu ikke villet erkende, at de er vokset fra ungdommen.

- Godmorgen, Jonas, hilste jeg med tryk på "morgen".

- Nå ja, det er jo det sædvanlige med dig. Du sov vel stadigvæk. Det har man jo også behov for i din alder, men så er det jo godt, du har mig til at vække dig, ellers når du jo aldrig gudstjenesten.

I de næste ti minutter måtte jeg lægge ører til historier om nær og fjern.

Telefonrøret og begge mine ører var nu efterhånden blevet både varme og svedige, men de mange ord havde givet mig tid til at overveje den egentlige grund til opringningen – uden dog at finde en sandsynlig årsag, hvilket kun gjorde mig yderligere urolig. Da han endelig nærmede sig sit ærinde, skete det på snedigste vis:

- Nå, jeg ville nu høre, om du skal noget på næste lørdag?

Jeg hader den form for luskede spørgsmål. Er man frit stillet, så kan

man lynhurtigt være hægtet på en flytning fra fjerdesal til fjerdesal, så jeg forsøgte mig med, at jeg ikke lige havde kalenderen ved hånden, men Lillian, som i baggrunden havde overhørt problemstillingen, brød utidigt og højlydt ind med en erklæring om, at vi ikke havde nogen aftaler.

- Nå, men så det er fint, for jeg kunne godt bruge dig og jeres lille Ka til en tjeneste, fortsatte han uanfægtet med et tonefald, der indikerede, at vi allerede havde en aftale.

Lillian og jeg råder over en lille bil, der hos autoforhandlere betegnes "Ford Ka", men som i vores bekendtskabskreds har fået alle mulige øgenavne, heriblandt Goplen, Skildpad-

den og Overfrakken. Man kan lige presse fire personer – inklusive føreren – ind i den med to små kasser øl i bagagerummet. Så det var ikke en flyttebil, han var ude efter. Jonas uddybede sit ærinde:

- Ser du. Svoger og jeg skal til generalforsamling i kanonérklubben, så vi mangler en chauffør. Det

hører sig til, at man spiser en frokost og indtager en stribe øl, så vi kan ikke selv køre.

Mit gamle legeme kunne vel godt klare den tjans, så først da min pace-maker havde fundet ind i en mere normal rytme, undrede jeg mig over, hvad han mente med Kanonérklubben:

- Jeg har jo arvet en kanon fra min gamle far, så jeg og svoger har meldt os ind i klubben, og på næste lørdag skal vi jo salutere sammen med de andre medlemmer.

- Vil det sige, at vi skal have kanonen med i Ka'en? spurgte jeg mælløs.

- Ja selvfølgelig. Det ser sgu da dumt ud at slæbe den op i en bus, forklarede Jonas logisk.

Med den salut kunne jeg kun indrullere Ka'en i den danske undergrundshær.

Reno

Af 'Undervejs' (1)

(Efter en tale på Rådhuspladsen
til årtiers største folketog)

Aldrig har så få
brugt så store midler
på at true så mange
så grovt.

Men vær ikke overraskede.

De ved, hvad de gør.
De er bange.

De ved, at vi, mennesker
med forskellig holdning,
gør oprør mod dette
at blive umyndiggjorte
i et tidsrum af ubegrænset tid.

Derfor søger de
at gøre en folkeafstemning
til en folkeafpresning.

De frygter de umyndiggjorte.
Husk det.

Carl Scharnberg

Læredigte,

Uofficielle synspunkter

Bondens sang

Med håndens greb om ploven
vi bød den gode jord
at yde tusind frugter
i stålets dybe spor
Og tusind lærkers stemme
har høstens spirer mødt.
Den hånd, som binder muld
og stål,
Har de nu forstødt.

Det ny Europas bønder
til Bryssel drog i flok
En hær på millioner
en stærk og trodsig flok
Afskårne svinehoder,
som endnu trak af blod,
blev kastet ind ad døren
for herskerklakens fod.

De tunge brune marker
som regnen har løst op
de ånder tungt og damper
Som selve jordens krop.
Det bliver det sidste forår.
På jorden er der budt.
Det bånd, som binder jord og sind,
er ved at blive brudt.

Og gården her er badet
i solens skarpe lys,
mens alt bliver grønt og svangert,
og livets flod fornys.
Vort hjem, det må vi sælge,
vi selv må drage ud,
som fuglen flyver bort,
når sommeren er slut.

Klaus Riis

*Fra LP'en '2. Oktober'
med EF-gruppen, Demos*

De ved hv

Digte, billeder og sang

Ovenfor: Jørgen B.
Reproduceret fra Dansk
Øvrige tegninger
'5 år i EF-paradis

*Teksterne og billedet
til og lige efter folk
dansk medlemskab
Economic Commu
Europæiske Fælless
sløret blev kastet
Det meste i dem er m
stadig
Europahæren er der
demokrati er endnu r
folkeafstemnin
folkeafpresning, so
Og Jesper Jensens
blevet til virkel*

Hvad de gør

... fra kampen mod EU

Buch - Plakat 1972
 ... identitetshistorie bd. 4
 af Herluf Bidstrup
 ... Melbyhus 1977

... her er fra tiden op
 ... afstemningen om
 ... af EEC (European
 ... unity) eller EF (Det
 ... kab), som det hed før
 ... og det hed Union.
 ... mere end 30 år senere
 ... aktuelt.
 ... snart, det borgerlige
 ... mere indskrænket. En
 ... ng er stadig en
 ... m Scharnberg siger.
 ... Europadrøm er ikke
 ... lighed. Endnu.

Europahæren

Som et ekko af det
 svundne
 hæver stemmer sig på ny.
 Skal de nye våben lyne
 med et glimt af død mod sky?

Storfinansens høje herrer
 styrer mod det gamle mål.
 Under fredens falske kappe
 bæres ved til krigens bål.

Denne verdens rige frugter
 er et bytte for de få.
 Det er dem, som tager høsten,
 uden selv at måtte så.

Med en storhær skal verden deles.
 Til deres vilje føjes magt.
 Over et bjerg af stjalne goder
 skal soldater stå på vagt.

De store monopoler hæver
 Pisken mod vor morgendag:
 Vi kan trodse denne trussel.
 Vi kan bremse armens slag.

Klaus Riis

Fra LP'en '2. Oktober'
med EF-gruppen, Demos 1972

Europavalsen

Engang vil jeg rejse i Europa
 og føle mig hjemme overalt,
 engang vil hjulene dreje
 For menn'sker og ikke profit.
 Engang vil langsomme flyvere
 være hurtige nok,
 engang vil flagene samles
 i en kulørt balon.

Jeg rejser i et Europa,

grønt af menn'skers håb,
 gult af korn og glæde,
 rødt af faner,
 rødt af hjerteblood.

Engang vil jeg rejse i Europa
 og møde venner overalt.
 Engang vil tårnenes kobber
 grønnes i renere luft.
 Engang vil det røde Europa
 stige af vores kamp.
 Engang vil jeg ta' dig i hånden
 og vise den verden vi tog.
 Jeg rejser ...

Jesper Jensen

Fra LP'en 'Europasange'
med Benny Holst og Arne Würgler,
Demos 1972.

Situationen

Læreren fortalte
 Om arbejdsgiverne.
 En elev spurgte:
 - Hvad gir de væk?

Læreren fortalte,
 at klassekampen var forbi.
 En elev spurgte:
 - Hvem vandt?

Læreren råbte:
 - Vil I høre mere
 om demokratiet,
 så sid stille
 og hold mund.

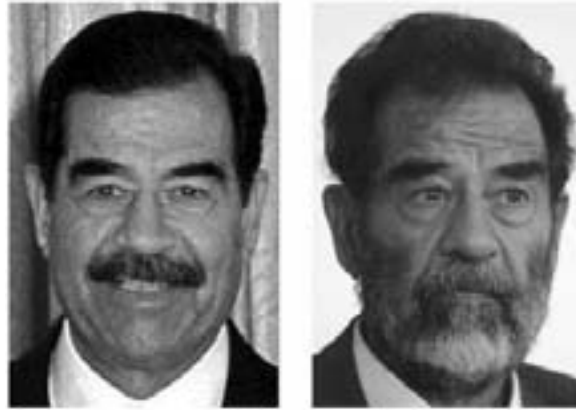
Carl Scharnberg

Læredigte og notater, Tiden 1974

Hvorfor jeg er villig til at forsvare Saddam Hussein

Af Ramsey Clark

Ramsey Clark, f. 1927, er uddannet jurist og var USA's justitsminister i perioden 1967-69. Han er stifter af International Action Center og er en fremtrædende skikkelse i den amerikanske fredsbevægelse.

Med ret til forsvar - Saddam Hussein, Iraks præsident, og amerikansk krigsfange

I sidste måned rejste jeg til Amman i Jordan og mødtes der med Iraks tidligere præsident Saddam Husseins familie og advokater. Jeg fortalte dem, at jeg ville hjælpe med hans forsvar på enhver måde, som jeg kunne.

Nyheden forårsagede en anseelig bestyrtelse, da den nåede USA. Nogle få nyhedsrapporter var nysgerrige, og nogle var skeptiske, men de fleste var simpelthen affærdigende eller nedsettende. "Så er Ramsey Clark på banen igen," så det ud til, at de sagde. "Er det ikke en skam? Han var engang USA's justitsminister, og se nu, hvad han er i gang med."

Så lad mig forklare, hvorfor forsvaret af Saddam Hussein er i overensstemmelse med det, som jeg har stået for hele mit liv, og hvorfor jeg mener, at det nu er den rigtige ting at gøre.

At Saddam Hussein og de andre tidligere irakiske ledere skal have advokater efter eget valg til at hjælpe dem med at forsvare sig mod de anklager, som er rejst mod dem, burde være en selvfølge for et folk, der har forpligtet sig til sandhed, retfærdighed og retssikkerhed.

Både international lov og USA's forfatning garanterer ethvert menneske, der står anklaget, retten til juridisk repræsentation. Dette er særligt vigtigt i en stærkt politiseret situation, hvor sandheden og retfærdigheden kan blive endnu sværere at opnå. Det er bestemt tilfældet i Irak i dag. Krigen har kostet titusinder af irakeres død og omfattende ødelæggelser af civile mål, der er nødvendige for liv. Præsident Bush, som startede og fører opsyn med kri-

gen, har offentligt tilkendegivet sit had til Saddam Hussein ved at erklære, at dødsstraf ville være passende for ham.

USA, og især Bush-regeringen, har stået bag dæmoniseringen af Saddam Hussein, og den har en klar politisk interesse i, at han bliver dømt. Det er indlysende, at en retfærdig retssag for Saddam Hussein vil blive vanskelig at sikre – og temmelig vigtig for demokratiets fremtid i Irak. Denne retssag vil skrive historie, påvirke voldens forløb rundt om i verden og have en virkning på håbet om forsoning i Irak.

Saddam Hussein er blevet ulovligt tilbageholdt i mere end et år uden én eneste gang at have mødt et familie-medlem, en ven eller en advokat efter eget ønske. Skønt verden gang på gang på tv har set Saddam Hussein usoineret og tilsyneladende desorienteret, mens en person undersøger ham dybt inde i hans mund, og derefter alene foran en usynlig dommer, har han været afskåret fra al kommunikation med verden udenfor og omgivet af det samme amerikanske militær, som har mishandlet fanger i Abu Ghraib og Guantánamo.

Forberedelsen af Saddam Husseins forsvar kan ikke begynde, før de af ham valgte advokater opnår øjeblikkelig, fuld og fortrolig adgang til ham, så de sammen med ham kan gennemgå de begivenheder, som har fundet sted det sidste år, omstændighederne ved hans tilfangetagelse og detaljerne omkring behandlingen af ham. De må derefter få tid til grundigt at diskutere karakteren

og sammensætningen af anklagemyndigheden og domstolen, de anklager, som måtte rettes mod ham, samt hans viden, tanker og anvisninger vedrørende sagens fakta. Og endelig må de have tid til den enorme opgave, som det er at forberede hans forsvar.

Det juridiske hold, dets assistenter og undersøgere skal kunne udøve deres arbejde sikkert, uden indblanding, og forsikres om, at deres klients tilstand og betingelserne for hans fængsling sætter ham i stand til fuldt at deltage i ethvert aspekt af hans forsvar.

Ifølge international lov skal enhver domstol være kompetent, uafhængig og upartisk. Den Irakiske Særdomstol (*Iraqi Special Tribunal*, o.a.) mangler alle disse afgørende kvaliteter. Den kom ulovligt til verden som en skabning af den ulovlige besættelsesmagt, der dæmoniserede Saddam Hussein og ødelagde den regering, som den nu ved lov vil dømme.

USA har allerede ødelagt ethvert håb om legitimitet, retfærdighed eller blot anstændighed ved sin behandling og isolation af Iraks tidligere præsident og oprettelsen af Den Irakiske Særdomstol til at dømme ham.

Blandt de første billeder, som USA frigav af Saddam Hussein, er ét, hvor han underdanigt sidder på gulvet i et tomt rum sammen med Ahmad Chalabi, på det tidspunkt USA's fremmeste tjener i Irak, der overvåger ham, og et billede af Bush, der kigger ned fra en ellers bar væg.

USA's intention om at dømme Iraks tidligere leder i en uretfærdig retssag blev utvetydigt erklæret med udpegelsen af Chalabis nevø som den, der skulle organisere og lede domstolen. Han var lige vendt tilbage til Irak for at åbne et advokatkontor sammen med én, der tidligere havde været advokatpartner med viceforsvarsminister Douglas J. Feith, der kraftigt opfordrede USA til at vælte den irakiske regering og var en af hovedarkitekterne bag USA's planlægning af tiden efter krigen.

Rettens koncept, personstab, finansiering og funktioner blev valgt og kontrolleres stadig af USA og er afhængig af dets vilje og partisk i forhold til dets ønsker. Ændring af dette er umuligt. Sager ved Den Irakiske Særdomstol vil korrumpere retfærdighed både virkeligt og tilsyneladende og skabe mere had og vrede i Irak mod den amerikanske besættelse. Kun en anden domstol, en, der virkelig er kompetent, uafhængig og upartisk, kan lovligt sidde til doms.

I en retssag mod Saddam Hussein og andre tidligere irakiske ledere må der tages bekræftende foranstaltninger for at undgå, at partiskhed påvirker sagens gang og domstolens endelige dom. Dette vil være en stor udfordring. Men intet mindre er acceptabelt.

Til sidst: Enhver domstol, der bedømmer en anklage mod Saddam Hussein, må også have magt og mandat til at bedømme anklager mod lederne og militæret i USA, Storbritannien og andre lande, der har deltaget i aggressionen mod Irak, hvis lighed for loven skal have nogen mening.

Ingen magt eller person kan stå over loven. For at opnå fred må dagene for sejrherrenes retfærdighed være talte.

At forsvare sådan en sag er en udfordring, der har stor betydning for sandheden, retssikkerheden og freden. En advokat, der er kvalificeret og i stand til at påtage sig den, bør, hvis han eller hun udvælges, acceptere en sådan tjeneste som hans eller hendes højeste pligt.

*Oversat af Carsten Kofoed for
Komiteen for et Frit Irak fra
"Why I'm Willing to Defend Hussein".
Først offentliggjort i Los Angeles
Times 24. januar 2005.*

Ramsey Clark og Jose Maria Sison

Den tidligere amerikanske justitsminister, antikrigsaktivist og internationale jurist Ramsey Clark mødtes den 25. februar med professor Jose Maria Sison, formand for den internationale antiimperialistiske bevægelse ILPS (International League of Peoples Struggles). Mødet fandt sted i Holland, hvor professor Sison lever som politisk flygtning.

Sison er opført på både USA's og EU's terrorlister – og risikerer udlevering til dødsstraf i USA for angiveligt deltagelse i angreb på amerikanske soldater i Filippinerne tilbage i 1960'erne. I den allerseneste tid har der været rettet kraftige og uberettigede angreb på Sison og Filippinerne Kommunistiske Parti fra dele af antiglobaliseringsbevægelsen på initiativ af Walden Bello.

På denne baggrund har mødet mellem Sison og Clark særlig betydning som et udtryk for den fortsatte støtte fra størstedelen af antikrigsbevægelsen og antiglobaliseringsbevægelsen til Sisons og det filippinske folks kamp.

Sison takkede Clark for hans solidaritet og støtte imod hans placering på den amerikanske terrorliste (fra 9. august 2002). De drøftede konsekvenserne af

denne, de juridiske og fysiske farer, denne placering medfører for Sison, og mulige juridiske og politiske modtræk.

De udvekslede synspunkter på situationen i USA, Filippinerne og den internationale situation i lyset af Bush-regeringens kriminelle aggressionshandlinger, om besættelsen af Irak, den voksende amerikanske militære indblanding i Filippinerne og USA's sabotage af fredsforhandlingerne mellem den filippinske regering og Filippinerne Nationale Demokratiske Front.

De drøftede også de kommende globale masseprotester mod Irak-krigen og besættelsen og USA's nye krigsplaner den 19. og 20. marts.

Ramsey Clark forsikrede om sin fortsatte støtte til professor Sison og det filippinske folk.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Palæstinensere under den nye israelske "Afviklingsplan"

Fanget i en musefælde

Af Anti-Apartheid Wall Campaign

En skræmmende plan for Palæstina er ved at tage form.

Begivenhederne efter det palæstinensiske valg bekræfter de bange anelser

Palæstina er igen på forsiden af de ledende vestlige medier. Forberedelserne til valget giver enhver nyheder nok at dække – eller rettere: De giver medierne nyheder nok til at skjule, hvad der faktisk foregår i virkelighedens verden. Men det er denne aktuelle situation i virkelighedens verden, som, hvis den ikke bliver standset i tide, vil skabe fremtiden for det palæstinensiske folk mere effektivt, end nogen valgproces nogensinde vil kunne.

Upåagtet af international opmærksomhed er den skæbne, der forberedes for det palæstinensiske folk, på vej til at vise sit sande ansigt tydeligere end nogensinde før, med de nye israelske planer, der er blevet lagt frem for offentligheden de sidste måneder. Apartheidmuren med dens forfærdelige virkninger på palæstinensisk liv og jord står ikke alene, men forener sig i dag med den langsigtede israelske bosættelsespolitik og dannelsen af en kun-jødisk infrastruktur til et omfattende projekt for kolonial undertrykkelse og erobring.

En skræmmende plan for Palæstina tager form bag de israelske slogans om "afvikling", bag det britiske "initiativ for genoplivning af køreplanen for fred" og bag USA's anstrengelser for at gennemtvinge fuldendelsen af de israelske planer, der skal fuldføre bantustaniseringen af det palæstinensiske folk. Alle tre faktorer samvirker til at arbejde for en afslutning af al palæstinensisk modstand, hvilket man ser som en betingelse for kontrol af Mellemøsten fra Jerusalem til Bagdad. Særlig USA's administration er helt bevidst om, at den eneste mulige chance for succes med besættelsen af Irak og for amerikansk-israelske planer om at forme fremtiden for Mellemøsten i bredere forstand afhænger af deres evne til at

Israelske tropper afslutter de sidste stræk af Apartheidmuren i Jerusalem

skabe "stabilitet" for det israelske koloniseringsprojekt om inddragelse, fordrivelse og besættelse i Palæstina.

Mellem de nye planer, der blev offentliggjort af Israel, var der nogle, der kun var komediespil for de internationale medier, mens andre afslørede konkrete israelske projekter. Den seneste modifikation af apartheidmurens linjeføring tilhører første kategori. Disse såkaldte modifikationer var kun resultat af amerikansk og international pression, der krævede kort, som ville sætte dem i stand til at forsvare muren over for deres grundlove og den offentlige mening. Det "nye kort" for muren repræsenterer et forvredet spil af tal og definitioner, som har "sænket" procentdelen af land på Vestbredden, der er stjålet eller ødelagt af apartheidmuren, til 6,1 %.

Men som medierne og de politiske ledere, der lovpriser den "nye" plan, regelmæssigt glemmer at påpege, skal disse 6,1 % naturligvis lægges til de 11,8 %, der er blevet inddraget af bosættelserne, og de 29,1 %, der er isoleret i Jordandalen. Selv uden at medregne den jord, der derudover også er blevet stjålet fra det palæstinensiske folk til bygning af veje kun for bosættere, udgør det en sum på 47 % af Vestbredden og afslører sig som overhovedet ikke forskelligt fra de 47 %, som Israel havde planer om at inddrage før de såkaldte modifikationer.

Denne talmystik har også til hensigt at styre den måde, man taler om situationen i virkelighedens verden på. Den vender opmærksomheden mod størrelsen af de bantustaner, man påtvinger det palæstinensiske folk, som om det ikke var selve den kendsgerning, at vort folk bliver spærret inde bag mure, der burde vække harme, snarere end spørgsmålet om, hvorvidt disse ghettoer burde være en smule større. Vi kæmper ikke for større ghettoer eller mere farverige mure, men for frihed og retfærdighed i vort land.

Det virkelige israelske politiske projekt kan man i mellemtiden finde i "afviklingsplanen" og de initiativer, der er knyttet til denne plan. Langt fra at være en tilbagetrækning eller at give det palæstinensiske folk ret til statsdannelse forbereder afviklingsplanen i virkeligheden den fuldstændige bantustanisering af vort folk. Planens retorik skjuler et af de mest gennearbejdede og effektivt industrielle planlagte projekter for slavebinding og tilintetgørelse af et helt folk.

Planen består af fire overordnede byggeprojekter, der er blevet lagt ud til offentligheden og er tæt knyttet til bygningen af apartheidmuren.

1. Opførelse af nye bosættelser og udvidelse af eksisterende bosættelser:

Bosættelser har altid været kernen i koloniseringsprojektet for at kontrolle-

re Palæstina. Den såkaldte “afviklingsplan” giver sig ud for at handle om afvikling af bosættelser, dvs. evakuering af bosættelser i Gazastriben og af fire mindre bosættelser på Vestbredden i nærheden af Jenin. Men samtidig har Israel annonceret inddragelse af alle de andre næsten 200 bosættelser på den besatte Vestbred og i Jerusalem. Derudover er Israel aktuelt i gang med at udvide og opføre nye bosættelser i Tulkarem og Qualqilja-området for således at sikre den permanente inddragelse af de palæstinensiske jorder, der er blevet isoleret af muren.

2. Flere gennemfartsveje kun for bosættere:

De indhegnede og tungt militært bevogtede gennemfartsveje er kun for bosættere – palæstinensere har ikke lov til at bruge dem eller krydse dem. Disse veje skærer sig gennem Vestbredden og ødelægger det palæstinensiske vejnet, idet de giver bosætterne fri adgang overalt og samtidig inddrager jorder og isolerer palæstinensiske samfund fra hinanden på samme måde, som apartheidmuren gør. Israel har annonceret bygningen af yderligere 500 km veje for at styrke dette apartheid-vejnet. Det sikrer, at palæstinensiske beboelsesområder kun bliver til afgrænsede øer, fuldstændig isoleret fra bosættelserne og deres vejnet.

3. Broer og tunneler:

Israel planlægger opførelse af seksten kryds med broer (som vil garantere fri passage for israelere) og tunneler (som vil blive kontrollerede passager for palæstinensere, bevogtet af israelske besættelsesstyrker). De bliver de eneste passagepunkter for palæstinensere, der har behov for at rejse fra en region eller by til en anden inden for Vestbredden. Mens planen etablerer en facade af “maksimal sammenhæng” mellem palæstinensiske områder over for det internationale samfund – trods alt, hævdes det, forbinder disse kryds de palæstinensiske bantustaner med hinanden, så de dermed bevirker “sammenhæng” – har den i virkeligheden til formål at garantere fuld israelsk kontrol over Vestbredden selv efter en tilsyneladende “tilbagetrækning” af den israelske hær. Alle tunneler vil blive forsynet med porte (dette er allerede tilfældet i lands-

byen Habla i Qalqilja-distriktet, hvor den palæstinensiske befolkning er overladt til besættelsesstyrkernes nåde med hensyn til at passere til eller fra deres landsby), der vil sætte Israel i stand til at påføre Vestbredden fuld kontrol, udøve kollektiv afstraffelse efter forgodtbefindende og kontrollere alt palæstinensisk liv. Til at opnå det skal det ikke bruge mere end seksten militærvogne, en til hvert kryds.

4. GIZ (grænseoverskridende industrizoner):

Planen om af slavebinde det palæstinensiske folk, efter at man helt har frarøvet os jord, ressourcer, handel og indtjeningsmuligheder, vil blive fuldført med opførelsen af israelske industrizoner på jord stjålet fra os og beliggende uden for de ghettoer, der afgrænses af apartheidmuren, bosættelserne og deres vejnet. Det er nøgleelementet, som skaffer økonomisk bæredygtighed til resten af de israelske planer. Disse israelske ejede industrizoner bliver arbejdsintensive industrier, hvor det palæstinensiske folk er tvunget til at fungere som udbyttet arbejdskraft og berige den israelske økonomi under forsøget på at tjene en beskedent løn på den eneste måde, der er mulig bag portene til vore ghettoer. Isra-

el har bedt USA og Europa om at bekoste GIZ og dermed legitimere det israelske politiske projekt under påskud af at fremskaffe “arbejdsmuligheder” for den palæstinensiske befolkning. GIZ præsenteres også som en praktisk økonomisk løsning på en mulig humanitær katastrofe – når alt kommer til alt, er argumentet, at hvis ikke det internationale samfund fremskaffer midler til dette projekt, vil den palæstinensiske befolkning blive afhængig af humanitær hjælp (eller simpelthen sulte ihjel i deres ghettoer, hvad det kunne være ubehageligt for verden at overvære). Denne humanitære hjælp – som mange andre udgifter forbundet med besættelsen af Palæstina og fordrivelsen af palæstinensere fra deres land – skulle dermed betales af det internationale samfund. Så meget er sikkert, at under GIZ-planen vil det palæstinensiske folk blive undertrykt, slavebundet og berøvet enhver mulighed for selvbestemmelse.

Apartheidmuren tillader Israel at iværksætte og sammenkæde alle de ovenfor omtalte politiske planer til et sammenhængende regime. Den fuldender de palæstinensiske ghettoer, som er blevet forberedt gennem bosættelsespolitikken og vejnettet. Den sætter også Israel i stand til fuldstændig at inddrage

Riv muren ned!

Fra “Riv Muren Ned”s aktion på Kultorvet fredag den 25. februar

Jerusalem og isolere byen fra Vestbredden, idet den dermed forsyner Israel med en direkte passage fra Middelhavet til Jordandalen og samtidig fjerner Palæstinas hjerte fra det palæstinensiske folk.

I lyset af disse kendsgerninger i virkelighedens verden er det tydeligt, at der ikke bliver mulighed for nogen palæstinensisk stat. Det er også indlysende, at den fortsatte krænkelse af palæstinensiske rettigheder og international lov stadig vil være fundamentet under de nye israelske planer. Den eneste fremtid der er tiltænkt det palæstinensiske folk, er den, der består af ghettoer og bantustaner, og et liv under stadig israelsk kontrol, herredømme og ydmygelse.

En palæstinensisk bonde, der så ud over den ødelæggelse, der var bevirket af apartheidmuren i Beit Duquq, spurgte: "I tog vores land og dræbte vore børn. I ødelagde vore huse og bulldozerede vore marker og byggede jeres bosættelser, så hvad mere forlanger I? Hvad skal I med muren? ... Ønsker I at fange os i en musefælde, vil I sætte en fængselsport op for os og begynde at tælle os, som om vi var dyr?"

Det palæstinensiske folk vil aldrig acceptere et liv på disse betingelser, hvor besættelsen er blevet styrket af den – tilsyneladende – definitive kolonise-

ring af Vestbredden. Det vil være fuldbyrdelsen af et apartheidsystem, der langt overskrider de mørkeste tider i Sydafrika, eftersom det sigter mod den fuldstændige udslættelse af vort folk.

Vi vil aldrig acceptere at se vore jorder stjålet og ødelagt, vor værdighed fjernet, vore mest grundlæggende rettigheder dagligt krænkede, vore hellige steder spærret for os, og Jerusalem – Palæstinas historiske, kulturelle og økonomiske hovedstad – inddraget og isoleret fra vort folk.

Vi vil ikke overgive os til denne skæbne. Men vi beder om et svar fra verden på dette projekt for vores udslættelse, et svar, der er klart, effektivt og hurtigt.

Seks måneder efter afgørelsen i den internationale domstol om ulovligheden af apartheidmuren, bosættelsespolitikken og besættelsen har Israel ikke givet noget tegn til at ville standse opførelsen af apartheidmuren. Tværtimod har det styrket sine koloniseringsplaner. International kritik har vist sig ude af stand til at frembringe de ændringer, der er påkrævet. Det internationale samfund har – som med alle andre FN-resolutioner om palæstinensiske rettigheder – igen afstået fra at påtage sig sine lovmæssige forpligtelser om at sikre, at afgørelsen i den internationale domstol bliver bragt ud i

livet og international lov overholdt.

Det er verdens folk, som i dag er nødt til at forsvare retfærdighed og frihed. Kravet om isolering af Israel gennem kampanjer for boykot, investeringsstop og sanktioner må blive mere højlydt for hver dag, der går, i hver eneste by i verden. Individuer, organisationer, netværk og institutioner arbejder allerede for boykot, investeringsstop og sanktioner over hele verden. En tendens i retning af en ny international antiapartheidbevægelse er ved at opstå, og det er denne græsrodsstøtte, det palæstinensiske folk kan bygge på over for det internationale samfunds stadige svigt.

Disse forskellige kampanjer rundt om i verden må blive til begyndelsen på en proces, der vil tvinge Israel til at betale for sine forbrydelser. Sådant en verdensomspændende bevægelse er nødvendig for at afslutte denne ondskabsfulde blanding af besættelse, fordrivelse og ghettoisering, der – som de nye israelske planer afslører, når man nærlæser dem løsrevet fra det medieshow, der omgiver den palæstinensiske valghandling – leder til en fuldstændig slavebinding af et helt folk.

*Oversat til dansk for
Boykot Israel kampagnen v. MSJ*

Alle på gaden 19. marts!

20. marts er det 2 år siden Danmark erklærede Irak krig. Med en strengedning efter en snak med sin gode ven G. Bush valgte hr. F. Rasmussen at erklære krig fordi Irak ikke overholdt en FN-resolution. I dag er det en kendsgerning, at det var umuligt. Hvordan kan man samarbejde om at fjerne noget, der ikke er der? Alligevel fortsætter besættelsen.

Overalt i verden forberedes protesterne mod besættelsen af Irak. Der vil være demonstrationer i mere end 30 lande.

I København er forberedelserne til demonstrationen den 19. marts, kl. 12 foran USA's ambassade i fuld gang. Kunstnerne Jesper Klein, Flemming Jensen og Toni Landi vil optræde - programmet i øvrigt dis-

kuteres netop nu.

I Odense er det på Flakhaven kl. 12. I Århus på Rådhuspladsen kl. 13. Også i Aalborg, Randers og Silkeborg forberedes markeringer.

Overalt forberedes demonstrationerne. Lørdag den 19. blev militæret på Aflandshage, Amager gjort opmærksom på, at krigen er ulovlig.

Plakater sættes op på uddannelsesstederne og komitéerne håber på tøvejr, så de kan sætte plakater op i bydelene. Over 100 fagforeninger har fået henvendelser fra Nej til krig og nogen fagblade bringer omtaler.

Løbesedler, underskriftsletter, batches og plakater kan afhentes fra Nej til krigs kontor hos Enhedslistens, Studiestræde 24.

Brev fra Sandra Bakutz:

De tyrkiske fængsler – et åbent sår

18. februar 2005

Jeg rejste til Istanbul den 10. februar som del af en international delegation. Temaet som jeg især beskæftigede mig med var en masseproces, der begyndte den 1. april 2004 med en operation imod samtlige demokratiske, legale foreninger og dets medlemmer.

Denne operation er udgået fra Italien, men har dog først og fremmest haft konsekvenser i form af repressive forholdsregler og overgreb på retssikkerheden overfor alle demokratiske aktivister i Tyrkiet. Mere end 100 mennesker er blevet anholdt på baggrund af forfalskede dokumenter og disketter. 82 herudaf er blevet fængslet. Selvom retten besluttede, at disketterne ikke kunne benyttes som bevismateriale, befinder dusinvis af mennesker sig stadig i fængsel og repressionsbølgen varer ved.

Da jeg i mange år har arbejdet med menneskerettigheder - blandt andet i Tyrkiet - har jeg godt kendskab til de metoder, der bliver anvendt imod oppositionen i dette land. Jeg har ofte deltaget i overvågningsdelegationer og har med egne øjne set, hvordan menneskerettigheder her bliver trådt under fode. Tortur er stadig på dagsordenen. Det bliver næsten dagligt bekræftet af menneskerettighedsorganisationer og NGO'er.

Fængslerne er et af de bedste eksempler på "skindemokratiet" og er

Den 30-årige østrigske menneskerettighedsaktivist Sandra Bakutz sidder fortsat fængslet i Istanbul. Det følgende er hendes første brev fra fængslet.

nu som før et åbent sår. Mennesker bliver anholdt og er selv dér ikke sikker på at slippe med livet i behold. I år 2000 blev der indført et massivt isolationsregime, hvilket yderligere skulle skærpe repressalierne mod fangerne. Mod den politisk, som udgør en trussel mod den samlede demokratiske opposition, har der de sidste 4 år fundet en udholdende modstand sted, under hvilken 118 mennesker allerede har mistet livet.

Alligevel forsøger man med en forbitret censur at holde disse kendsgerninger hemmelige. Jeg betragter det som en opgave at få disse omstændigheder frem i dagslyset og yde et ringe bidrag for demokratiske forandringer.

Nu er jeg selv blevet en målskive.

Men det vil ikke ændre min indstilling til de ting, som foregår. Jer står anklaget for at være medlem af den illegale organisation DHKP/C, fordi jeg med demokratiske midler kæmper mod dette uretfærdighedssystem.

Jeg kan kun råbe op, så den internationale offentligheds øjne igen retter sig

mod Tyrkiet og de omtalte omstændigheder, så tavsheden endelig får en ende.

I mange lande har der rejst sig en støttebevægelse for at få løsladt Sandra Bakutz. I Danmark planlægges en protestmanifestation i næste uge.

*Protester rettes fortsat til
Den østrigske ambassade
Svanemøllevej 7, 2100 København Ø
Kopenhagen-ob@bmaa.gv.at*

*Den tyrkiske ambassade
Rosbæksvej 15, 2100 København Ø
Turkembassy@internet.dk*

LØSLAD SANDRA BAKUTZ

*Demonstration
Onsdag d. 9. marts 2005
kl. 16-17*

*Tyrkiets Ambassade,
Rosbæksvej 15, Hellerup
(tæt v. Svanemølle station)
Musik og taler.*

*Herfra går vi til
Østrigs Ambassade,
Svanemøllevej 7
Medbring bannere*

**Nej til isolation og tortur!
Løslad alle politiske fanger!**

**Arrangør:
Støttekomiteen for
Sandra Bakutz**

Attentat mod EMEP

Lørdag den 26. februar blev Cem Gurbetoglu, medlem af eksekutivkomiteen i EMEP's ungdomsorganisation, skudt ned af en ukendt angriber i døren til EMEPs partihovedkvarter. Attentatmanden stak af. Cem Gurbetoglu overlevede, men er stadig på hospitalet.

I en udtalelse fra EMEP, Tyrkiets Arbejderparti, hedder det blandt andet:

"Der er ingen tvivl om, at dette angreb på vort parti er en del af det generelle angreb på arbejderne. Vores parti har fra den første dag altid deltaget i arbejderklassens og de arbejden- des kamp for deres rettigheder og frihed. Hvis formålet med dette angreb er

at få vores parti til at afvige fra denne vej, så er det forgæves. Det har tværtimod ansporet vores parti til at arbejde endnu hårdere.

Der har i nogen tid været en tese i omløb om, at Tyrkiet med EU-proces- sen demokratiseres. Det er en himmel- råbende løgn og et bedrag – og det ses igen med dette angreb på vort parti... De herskendes demokratiopfattelse er komstret for de offentligt ansatte.

Ægte demokrati i vort land vil blive opnået gennem arbejderne og de arbejdendes kamp."

EMEP forlanger gerningsmændene skyldige bag disse angreb frem i lyset.

1. marts – 1. maj

Forårets indsamling Kommunistisk Politik og KPnet

Kommunisterne har altid måttet slås for at få betalt papir- og huslejeregninger.

Heldigvis har KPs læsere ofte bidraget med gode penge. Igen opfordrer vi jer til at betale til indsamlingen. Og siger tak for hver en krone.

Du kan gå i en BGBank eller Danske Bank og sætte penge ind, det koster ikke gebyr.

Eller betal via netbank.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Husk navn og adresse!

I næste nummer vedlægger vi girokort.

**Kommunistisk Politik – en rød stemme
mod krise, krig og reaktion**

Tilbud til nye læsere:

3 numre af Kommunistisk Politik tilsendt i kuvert for 25 kr!

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

** USA's globale strategi*

** Irak, Palæstina, krigen mod terror*

** Statsfascisme og nazibevægelser*

** Den europæiske Union og globaliseringen*

** Folkenes modstand*

** Debat, musik, teater, sport, fest...*

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

8. marts

Det går ikke fremad, men baglæns, for det store flertal af verdens kvinder. Det går ikke i retning af ligestilling og frigørelse. De reaktionære kræfter og den religiøse fundamentalisme er på march frem i USA og mange andre steder i verden. Også i Danmark. Deres program er ikke fred og fremgang. Det er krig og militarisering. Det er *Kvinde: Kend din plads* – ved kødgryderne, som leverandør af kanonføde, som billig arbejdskraft og som multitask'er af hverdagens hæsblesende uforenelige krav og på forkant af andre.

I 2005 er Danmark involveret i krige og ulovlig besættelse. I 60-året for befrielsen af Danmark er vi til vores skam selv blevet en uønsket undertrykkende besættelsesmagt i Irak.

Vi forlanger besættelsen bragt til ophør – og de danske tropper trukket hjem øjeblikkeligt.

I 2005 skal vi stemme om EU's unionsforfatning: Et ja ved folkeafstemningen er et ja til et projekt for krig, undertrykkelse og uligestilling. Når de

8. marts 2005

**Kvindernes Internationale
Kampdag**

Debataften kl. 19.00

Oktober bogcafé og galleri

Egilsgade 24

2300 Kbh. S

Deltag i debatten

- *Kvinder - Set gennem*

modens briller

- *Moden som politisk*

virkemiddel

Spisning til små penge

ml. 17.30 og 19.00

Arr. APK og DKU

-appel

fine fraser om kvinderne i forfatningen måles med virkeligheden – f.eks. i Danmark – er billedet klart: Det nyliberale unionsprojekt betyder ikke ligeløn, men større lønforskelle, større forskelle mellem rig og fattig – og det er kvinderne og børnene, som er de største tabere i monopolernes unions-spil.

Vi siger Nej til unionsforfatningen – for ligestillingens, for børnenes og fremtidens skyld.

De almindelige kvinder i Danmark – arbejdende eller uddannelsessøgende, enlige mødre eller i parforhold – udgør en stærk politisk kraft for fremskridt. Lad os begynde at bruge den!

**Investér i liv og omsorg –
Nej til krig og bomber!**

APK

Arbejderpartiet Kommunisterne

**Røde
rose**

En smuk rose i min favn
kærkommen, sårbar,
ønsket, hvisker jeg dit navn
Her ligger du, *fremtidens* proletar

Fremtiden dit ansvar
Ansvaret dit mål
Lige nu med røven bar
kæmpende hænder af stål

Sejr!!! I kampen for lysets liv
Brødre der falder mens de
vælter vor fjende –
Fokus, kammerat! Vær ikke naiv!

Sejrens sødme, bitter af blod –
kun et enkelt skridt er taget -
Foran os kamp og sejr og mod -
Blod rødt, i friheden,
VEJER JO FLAGET

LN

Valgtaktik

Folketingsvalg er gode at få forstand af. De handler om besættelsen af nogle af det kapitalistiske samfunds kommandoposter. Valgkampen og valget er højdepunktet i den 'demokratiske proces', det ypperste, som det borgerlige demokrati kan præstere.

Hele nationen er opdraget til, at det at stemme er en borgerpligt, en moralsk pligt, uanset om der ikke er noget parti, man kan støtte. I tre uger snakkes der politik, så accepterer alle resultatet, sejrherrene fordeler posterne, og taberne ser sig om efter nye ledere.

Valgboykot-taktikken (som denne gang konkret og alene skyldtes *kommunisternes svaghed*) er ikke populær. Selv da DKP under besættelsen var forbudt og med rette opfordrede til boykot af kollaboratørvalget i marts 1943, var det ikke en succes. Stemmeprocenten blev enorm, kollaboratørpolitikere jublede. Et halvt år senere tvang folkestrejkerne regeringen væk ...

Valgboykot i dag – fordi kommunisterne ikke er stærke nok til at stille op – er dømt til at være en 'vælgerfiasko'. Ikke desto mindre er der mange, som af politiske grunde vælger ikke at stemme ved disse års iscenesatte valg, stemmer blankt eller skriver deres mening på stemmesedlen (ugyldige stemmer). Over halvanden pct. ved dette valg var blanke eller ugyldige, og mange 'boykottere' blev helt væk.

Det skyldes selvfølgelig ikke APK's lavmælte opfordring, men er et udtryk for mistillid til partierne eller hele den demagogiske farce, som udspilles ved valgene.

Alle de revisionistiske og trotskistiske organisationer *uden undtagelse* støttede Enhedslisten og førte valgkamp for den – og Enhedslisten kvitterede med fraser om at være bevægelsernes talerør og med at bilde folk ind, at deres strategi, deres visioner og drømme kan gennemføres via parlamentet 'bid for bid'. Socialismen kan det ikke, og ved valget fik EHL endnu en gang demonstreret, at

den især benytter bevægelserne som springbræt for at sikre sig mandater.

EHL satte ikke krigen mod Irak i centrum for hverken sin egen partiprofil eller valgkampen som sådan.

APK's valgtaktik har bl.a. markeret, at der også findes en modstand fra venstre mod Enhedslistens strategi og linje. Det er også et udgangspunkt for at opbygge den nødvendige front mod imperialismen, krig og nyliberalisme.

For reformister og revisionister med deres tyrkertro på det borgerlige demokrati *skal* man give sin stemme til et af de opstillede partier.

Som marxist-leninister mener vi derimod, at stemmeretten er et principielt demokratisk gode – men det er et *taktisk* spørgsmål, om vi stiller op til valg eller anbefaler boykot. Det afgøres af den kommunistiske bevægelses styrke, og hvad der tjener kampen for socialismen, den revolutionære strategi.

Derfor foretager vi en konkret bedømmelse af taktikken ved hvert eneste valg, landsdækkende eller lokalt, og ved hver eneste folkeafstemning. Ved den kommende afstemning om unionsforfatningen skal der selvfølgelig mobiliseres til et Nej.

Samtidig afgrænser vi os fra anarkister, der principielt er modstandere af parlamentet og af parlamentarisk kamp overhovedet og derfor *principielt* altid boykotter.

Stiller vi op til parlamentariske valg, er det ikke for at 'gennemføre vores program', thi det er umuligt, men for at bruge parlamentet og posterne som talerstol til afsløring af det borgerlige demokrati, til at styrke massekampen.

For os er den parlamentariske arena derfor heller ikke det afgørende kampfelt.

Socialismen kan ikke gennemføres ad parlamentarisk vej. Den er arbejderklassens, massernes værk – og derfor er vores vej massekampens, massebevægelsernes, masseorganiseringens vej.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Negroponte stiger atter i graderne

Nu er navnet John Negroponte atter dukket op i aviserne. John Negroponte har fået tildelt jobbet som USA's nationale efterretningsschef. Jobbet blev oprettet efter 11. september-angrebene i et forsøg på at samle efterretningstjenesterne.

John Negroponte har en lang karriere som diplomat bag sig, bl.a. i Honduras fra 1981 til 1985. Her var han Reagans mand til at udføre amerikanernes andel i en grusom krig mellem den venstreorienterede Sandinistabevægelse, som sad på magten i Nicaragua, og de amerikansk støttede "contraer", som holdt til i Honduras.

Negroponte var medansvarlig for:

* At se igennem fingre med oprettelsen af såkaldte "deathsquads" eller "dødspatroljer", som menes at have dræbt i hundredvis af civile, heriblandt også amerikanske missionærer.

* Oprettelsen af El Aguacata-luftbasen, hvor nicaraguanske "contraer" blev trænet af USA. Stedet blev muligvis også brugt som gemme- og tortursted af fanger. Dette blev i 2001 understøttet af, at 185 lig blev gravet op på basen.

* At se den anden vej, mens alvorlige forbrydelser fandt sted, ifølge Human Rights Watch.

Under sin tid som ambassadør i Irak dukkede en interessant nyhed pludselig frem om, at amerikansk støttede "dødspatroljer" også skulle oprettes i Irak.

Var dette Negropontes værk, en "til-

fældighed", eller blot en avis-and?

Det interessante i denne sammenhæng er dog, hvad man så kan læse (eller nærmere: *ikke* læse) om John Negroponte i de danske medier. De fleste medier citerer blot Ritzaus meget korte gennemgang af Negropontes lange fine karriere uden egentlig at komme ind på, hvad manden står for.

Enkelte medier kommer dog kort ind på Negropontes fortid, f.eks. DR, JP, Berlingske Tidende og Information. Fælles for dem er dog, at Negropontes fire år i Honduras er sporadisk nævnt i slutningen af artiklerne. JP snakker udenom ved at gøre det uklart, hvorvidt Negroponte spillede nogen rolle i nedkæmpelsen af Sandinistregeringen. De tre sidste artikler skriver kort, at Negropontes kritikere beskylder ham for at have vendt det blinde øje til grusomhederne.

Der er hverken nævnt navne eller kilder på disse "kritikere", og læseren efterlades derfor med det indtryk, at der blot er nogen "brokkehoveder" som beskylder Negroponte for et og andet.

Medierne giver INTET indtryk af, *hvem* disse 'kritikere' er, hvilket ellers er en ret væsentlig detalje, når man skal vurdere kritikens berettigelse; måske det ville gøre en forskel at nævne, at blandt dem, der ikke er begejstrede for Negropontes karriere (eller hans udnævnelse til efterretningsschef), er mennes-

kerettighedsorganisationer som Human Rights Watch og Amnesty International, The National Security Archive, adskillige amerikanske senatorer, intellektuelle, for ikke at tale om regeringerne i de lande, det tidligere er gået ud over.

Mikkel Christensen

CensurNyt

Forkortet af KP efter

www.censurnyt.dk

Den alternative H.C.

Oktober Århus:

Fredag den 11. marts kl. 15

Ny Munkegade 88 kld.

Arbejderdigteren

B.C. Andersen

om H.C. Andersen

- fra en marxistisk synsvinkel

Cafe Arrangement

Oktober Bogbutik Odense:

Lørdag den 2. april kl. 12 – 14

Skibhusvej 100

Et betydeligt dansk

kultur ikon

Om hans forfatterskab og

dets historiske placering

Oplæg ved Karsten Jonassen

Debat

Mandater

var tabt – valget ligeså – statsministerhyre
ca. 1,3 mill. kr. årligt – mulighed for at rejse rundt
og møde andre statsmænd – planlægge
slagets gang – videreføre det store europæiske
hus – hvor levfoden nedskæres –
for at sikre velfærden fremover –

jeg vil fra kulissen betragte slagets gang
planlægge fremtidige slag –
at tro min tid er omme – de kan tro om igen –
der er kun én kandidat
tilbage –, - mig – Mogens.

NB

Golfkrigen i Sydhavnen

Den 22. februar brød den anden golfkrig løs på Tippen. Klokken 7 om morgenen begyndte tunge lastbiler og en gummiged at køre rundt på Tippen og læsse jord af fra Sluseholmen til et bygningsfundament.

Hurtigt samlede mellem 30 og 40 personer sig på Tippen, og byggeriet blev stoppet for anden gang. Her følger pressemeddelelsen om forløbet under den anden golfkrig på Tippen:

”Copenhagen Driving Range slår ned igen og påbegynder for anden gang entreprenørarbejde på et naturområde uden de nødvendige tilladelser.

Dags dato genoptog store entrepre-

nørmaskiner jordarbejdet som forberedelse til en golføvebane på naturområdet Tippen i Københavns Sydhavn. Lokale beboere blev meget rystede ved nyheden, eftersom ingen var orienteret om, at golfanlægget var blevet godkendt. I løbet af en time mødte omkring 30 lokale beboere og repræsentanter for Det Grønne Knæ op i protest, og flere dukkede op i løbet af de næste par timer.

Det grønne Knæ politianmeldte gravearbejdet. Politiet var tidlig morgen forbi, uden at arbejdet blev stoppet. Copenhagen Driving Range, som står for golføvebanen, tilkaldte senere selv politiet, for at de skulle fjerne de protesterende, fordi golfklubben mente at have tilstrækkeligt med godkendelser. Efter kontakt på stedet til Det Grønne Knæ undersøgte politiet foreningens udsagn om, at flere godkendelser var påkrævet. Efter nogle timer støttede politiet Det Grønne Knæ og stoppede anlægsarbejdet, og således kom politiet til at have en helt anden rolle, end golfklubben havde tænkt sig.

Forhistorien:

I november påbegyndte golfklubben første gang anlægsarbejdet uden at have nogen tilladelser fra kommunen. De nåede at få ødelagt en hel del af naturen, førend det lykkedes lokale beboere at få stoppet arbejdet den 23-11-04.

Den 1-12-04 sendte Det Grønne Knæ en protest mod anlægsarbejdet til bygge- og teknikborgmester Søren Pind. Vi skrev, at vi forventede at blive orienteret om det videre sagsforløb, og opfordrede forvaltningen til også at orientere Sydhavnrådet. Den 4-1-05 har foreningen sendt en begæring om en konsekvensvurdering for anlægsarbejdet til Vej og Park, som hører under samme forvaltning. Samtidig har Det Grønne Knæ skrevet til en lang række foreninger og organisationer for at gøre opmærksom på problemet og søge bred støtte til vores protest mod golføvebanen.

Foreningen har fået bekræftet, at kommunen har modtaget vores indsigelser, men ellers har vi ikke fået svar eller er blevet orienteret på anden vis. Sydhavnrådet er heller ikke blevet informeret.

Vi ønsker Tippen bevaret som natur,

fordi det er et værdifuldt område med tilstedeværelse af sjældne og værdifulde fuglearter. Der er også et af de meget få egentlige naturområder i København. Tippen grænser op til et EU-fuglebeskyttelsesområde (Kalvebod), og lovgivningen og Skov- og Naturstyrelsens vejledning siger, at der skal laves en konsekvensvurdering, før man starter anlægsarbejder, også i naboområder til beskyttede områder. Skov- og Naturstyrelsen understreger, at der skal tages hensyn til forsigtighedsprincippet, altså at der ikke er den mindste risiko for, at betingelserne for fuglene forringes.

Vi mener, at golfanlægget bør flyttes til et andet sted. Vi har ikke i denne periode truffet en eneste beboer i Sydhavnen, som synes, at det er en glimrende ide med en golføvebane her. Vi mener, at det er en service for folk, der bor andre steder i København.”

Længe leve erhvervslivets interesser. Livet er ikke for dyr og mennesker, si'r jeg bare. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Særligt tilbud til unge fattigrøve på SU og andre med lave indkomster:

KOMMUNISTISK POLITIK for kun 100 kr. pr. år

Ved betaling af 100 kr i en af Oktobers butikker får du et 'KP selvhenterbevis 2005'.

Så kan du hente bladet i butikkerne

- hver 14. dag resten af året

Nye mål

Fogh var ganske vist efter valget knap så kry som den daværende socialdemokratiske statsminister Nyrup, der med fire strittende fingre entrede Folketinget i marts 1998, ”Four more years”, men netop den britisk-amerikanske version af de fire yderligere år passer som fod i hose til Foghs rolle som skødehund for Bush.

Dansk industri, der trækker i trådene på marionetdukken Fogh og har købt valgresultatet for ham, bliver da også rundhåndet belønnet for den danske kriminelle deltagelse i blandt andet Irak. Danmark er nemlig ved at opruste som krigsnation. Det er ikke længere kun Maersk-koncernen ved sin direkte tilstedeværelse i krigszonen, der høster den bloddryppende profit. Danske våbenfabrikanter kan se frem til kapitalindsprøjtninger, der vil være af en sådan størrelsesorden, så det betegnes som en *ketchup-effekt*! I tredje række vil andre virksomheder modtage nogle dryp af bygerne, fordi udenlandske våbengiganter er forpligtet til at tegne kontrakter med dansk industri.

I de kommende år skal ”forsvaret” købe materiel for milliarder, og de udenlandske producenter er tvunget til at købe produkter for et tilsvarende beløb. Hertil kommer, at Danmark allerede i dag mangler ordrer for 6,3 milliarder kroner. De store skyldnere er to amerikanske våbengiganter: Augusta Westland og Lockheed Martin.

Fogh burde ændre forsvarsministeriet til dets rette navn: krigsministeriet!

Også på den hjemlige front udkæmper Fogh et slag. Det er fortrinsvis rettet mod den arbejdende og udstødte del af befolkningen. Dele af strategien er afdækket i regeringsgrundlaget, kaldet *Nye mål*, mens andre dele klogelig bliver holdt tæt ind til kroppen.

Nye mål erklærer absolut intet nyt fra denne front!

**- Hvor er fagbevægelsen?
råbes der fra arbejdspladserne, arbejdsløshedskøerne og på socialkontorerne.
Den etablerede fagbevægelse er såmænd totalt integreret i planerne.
Den venstresocialdemokratiske såkaldte opposition ønsker ikke at rejse EU-diskussionen og viger helt uden om krigsforbrydelserne.**

Faglig kommentar

VK-regeringen stiller 60.000 nye arbejdspladser i udsigt inden år 2010. For to et halvt år siden proklamerede de – sammen med S – 87.000 flere arbejdspladser. Det skete i forbindelse med arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde*, der også forringede kontanthjælpen for tusinder af udstødte: *Det skal jo kunne betale sig at arbejde*.

I den sidste VK-periode er antallet af arbejdspladser reduceret med 30.000, hvilket ikke er så underligt i betragtning af, at statsfonde (IFU, IØ og IMØ) støtter danske firmaer med udflagningsaf – indtil videre – titusinder arbejdspladser.

Skærer man glasuren væk fra planerne, så fremgår det, at *Nye mål* betyder flere tilskudsjob, der ikke giver ret til at genoptjene dagpengereetten. Det betyder indslusningsløn, der allerede skammeligt er indarbejdet i det nye overenskomstforlig for 200.000 statsansatte. Det sker af ”hensyn” til personer med anden etnisk baggrund, som belønnes med 80 pct. af den overenskomstbestemte løn – bortset fra at de 80 pct. nu

er overenskomstbestemt – under forudsætning af, at de ansatte stemmer JA til løntrykkeriet.

Nye mål betyder, at den gamle messterlære skal genindføres, den almene uddannelse fjernes, og *kæfti, trit og retning* genindføres. I stedet udstikkes løfter om, at alle unge skal sikres en uddannelse – trods det faktum, at regeringen fjernede skolepraktikordningen for titusinder af unge.

Til gengæld nævner regeringen ikke noget om planerne, der indeholder angreb på eksklusivparagrafferne eller forringelser for dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere, men de eksisterer! Så sent som i efteråret varslede regeringen nye angreb på overførselsindkomsterne, hvis den kom til magten igen. Det er kun Dansk Folkepartis vaklende holdning, der har fået regeringen til ikke at indskrive eksklusivaf-talerne ind i *Nye mål*.

Nye mål indeholder også en tiltrædelse til EU-forfatningen, som VK sammen med S så succesrigt har fået SF med på. I disse dage fastlægges valgdatoen for denne begivenhed. Skulle monopolerne få held med dette projekt, står faglige rettigheder, løn og arbejdsforhold yderligere og med forstærket tempo for skud.

- *Hvor er fagbevægelsen?* råbes der fra arbejdspladserne, arbejdsløshedskøerne og på socialkontorerne. Den etablerede fagbevægelse er såmænd totalt integreret i planerne. Den venstresocialdemokratiske såkaldte opposition ønsker ikke at rejse EU-diskussionen og viger helt uden om krigsforbrydelserne.

Den utilfredse understrøm blandt Danmarks omkring tre en halv million arbejdere må finde vej til egne nye mål: socialisme!